



LARS
KEPLER
LOVEC
KRÁLÍKŮ

.....
KRIMIROMÁNHOST

LARS KEPLER

LOVEC KRÁLÍKŮ



LARS KEPLER





LOVEC KRÁLÍKŮ

.....

BRNO 2017

Kaninjägaren

Copyright © Lars Kepler, 2016

Published by agreement with Salomonsson Agency

Translation © Karolína Kloučková, 2017

Cover photo © Love Lannér

Cover design © Hummingbirds

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2017

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-087-5 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-088-2 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-089-9 (Formát MobiPocket)

Je brzy ráno a klidná hladina zátoky se blyští jako leštěná ocel. Všechny luxusní vily stojí zahalené v noční mlze a svit zahradních luceren proniká větvemi a vysokými ploty.

Po cestě podél pobřeží kráčí opilý muž s láhví vína v ruce. Zastaví se u bílého domu s velkými okny s výhledem na zátoku. Velmi opatrně odloží láhev doprostřed cesty, překročí příkop, přeleze železný plot a vstoupí do zahrady.

Vrávoravě pokračuje přes trávník, kymácivě se zastaví a rozhlédne se po velkých oknech, ve kterých se odrážejí světla z verandy, a po temných obrysech nábytku za nimi.

Pokračuje k domu, mávnutím pozdraví půlmetrového porcelánového trpaslíka, obejde zábradlí, vyklopýtá na verandu, upadne na jedno koleno, ale zase se postaví.

Voda v bazénu se leskne jako světlemodrá skleněná tabule.

Muž se nejistě postaví na okraj, rozpne si poklopec a začne do vody močit. Pak se dokolébá k modrému zahradnímu nábytku a pomocí křesla s polštářky i kulatý stůl.

V chladném vzduchu jde z moči pára.

Muž si zapne kalhoty a podívá se za bílým králíkem, který přehopsá po trávníku a nakonec zmizí pod keřem.

S úsměvem se vrací zpátky k domu, mine dveře na verandu, opře se o zábradlí, sejde na trávník, zastaví se a ohlédne.

Jeho zamlžený mozek se pokouší pochopit, co právě viděl.

Jako by na něj pohlédl kdosi oblečený v černém a s podivným tvarem obličeje.

Buď někdo stojí uvnitř temného domu, nebo je venku a pozoruje ho v odrazu v okně.

Z šedivé oblohy se pomalu snášejí drobné dešťové kapky. Matné světlo z okolních domů dosahuje do výšky třiceti metrů nad střechy. Je bezvětří a ozářené kapky tvoří nad celým Djursholmem mlhavou kupoli.

Přímo u Germánské zátoky stojí mohutná vila.

Uvnitř právě kráčí, opatrně jako zvíře, po lakovaných parketách a dál po perském koberci mladá žena.

Jmenuje se Sofia Stefanssonová.

Napjatě vnímá každý detail.

Na područce pohovky leží černý dálkový ovládač. Někdo ho omotal průhlednou lepicí páskou, aby kryt baterie držel na místě. Na stole jsou patrné stopy od skleniček. Mezi chlupy velkého koberce se zachytila stará náplast.

Podlaha pod Sofií tiše praská, jako by se za ní někdo plížil.

Na podpatcích a svalnatých lýtkách má cákance od vlhkého chodníku. Nohy má ještě pořád silné, ačkoli s fotbalem skončila už před dvěma lety.

Sofia v ruce svírá lahvičku se slzným plynem, aby ji muž, který tu na ni čeká, neviděl. V duchu si opakuje, že si tuto situaci zvolila sama, že má všechno pod kontrolou a že tady chce být.

Muž, který jí přišel otevřít, stojí u okna a sleduje ji chladným pohledem.

Sofia má obličej s mladistvě zakulacenými tvářemi a symetrickými rysy. Je oblečená v modrých šatech na ramínka s řadou knoflíčků na hrudi. Drobný přívěsek ve tvaru srdíčka se jí na řetízku chvěje v jamce nad výstřihem šatů přesně v rytmu zrychleného tepu.

Ví, že se ještě může omluvit, říct, že se necítí dobře a že musí zase odjet. Nejspíš by ho to rozladilo, ale smířil by se s tím.

Muž stojící u křesla na ni pohlédne se smutným hladem v očích a Sofia v břiše pocítí novou vlnu strachu.

Najednou má pocit, jako by se s ním už někdy v minulosti setkala, možná je to některý z vysokých šéfů, který se okolo ní mihl v jednom z dřívějších zaměstnání, nebo snad otec dávného spolužáka.

Sofia se zastaví kousek od něho, usměje se a uvědomí si, jak jí rychle bije srdce. Než bude mít možnost cokoli vyčíst z jeho hlasu a pohybu, hodlá si ponechat odstup.

Na jeho ruce, svírající opěradlo křesla, nejsou patrné žádné známky násilného chování, nehty má upravené a ošoupaný snubní prsten svědčí o mnohaletém manželství.

„Pěkný dům,“ řekne Sofia a odhrne si z tváře uvolněný pramen vlasů.

„Díky,“ odpoví muž a pustí křeslo.

Bude mu nanejvýš padesát, ale pohybuje se s tíživou pochmurností jako starý člověk ve svém starém domově.

„Přijela jste taxíkem?“ zeptá se a ztěžka polkne.

„Ano,“ odpoví Sofia.

Znovu se rozhostí ticho, kyvadlové hodiny v sousedním pokoji odbijí dva zvučné a jasné údery.

Z lilie ve váze se neslyšně sesype oranžovočervený pyl.

Sofia už dávno přišla na to, že ji vzrušují situace se zvláštním sexuálním podtextem. Byla ráda středem pozornosti, užívala si pocit vyvolenosti, ale ještě nikdy se do nikoho doopravdy nezamilovala.

„Neviděli jsme se už někdy?“ zeptá se muže.

„To bych si určitě pamatoval,“ odpoví muž neradostně.

Prošedivělé plavé vlasy má sčesané dozadu. Lhostejný obličej se mu trochu leskne a přes čelo se táhne hluboká vráska.

„Sbíráte umění?“ zeptá se Sofia a kývne směrem ke stěně.

„Umění mě zajímá,“ odpoví muž.

Hledí na ni světlýma očima zpoza kostěných obrouček brýlí. Sofia se odvrátí, nenápadně zastrčí slzný sprej do kabelky a pak přistoupí k velkému obrazu ve zlatém rámu.

Muž ji následuje, zastaví se trochu moc blízko u ní a dýchá nosem. Když zvedne pravou ruku, aby na obraz ukázal, Sofia sebou trhne.

„Devatenácté století... Carl Gustaf Hellqvist,“ vysvětluje jí. „Zemřel mladý, měl těžký život plný bolesti a elektrošoků... ale byl to vynikající umělec.“

„Fascinující,“ odpoví Sofia tiše.

„Taky si myslím,“ řekne muž a vykročí směrem do jídelny.

Sofia ho následuje s děsivým pocitem, že se právě nechává vlákat do pastí. Jako by se otvor za ní zvolna a ospale zavíral, jako by se ozubená kola otáčela a úniková cesta se centimetr po centimetru zužovala.

Rozlehlý pokoj s řadou členěných oken s výhledem na zátoku je vybavený jednobarevnými pohovkami a lesklými skříněmi.

Na kraji oválného jídelního stolu stojí dvě skleničky červeného vína.

„Dáte si skleničku vína?“ zeptá se muž a obrátí se k ní.

„Raději bílé, jestli můžu,“ odpoví Sofia ze strachu, aby se jí nepokusil omámit.

„Šampaňské?“ navrhone on, aniž z ní spustí oči.

„Ano, díky.“

„Samozřejmě že si dáme šampaňské,“ přitaká muž.

Když člověk přijde k někomu úplně cizímu domů, podvědomě se krčí, protože každá místnost může představovat past, každý předmět může posloužit jako zbraň.

Sofia dává přednost hotelovým pokojům, protože tam je větší šance, že by ji někdo zaslechl, kdyby volala o pomoc.

Následuje ho do kuchyně a vtom zaslechne zvláštní vysoko-frekvenční tón. Nedokáže přijít na to, odkud vychází. Zdá se, že muž si ničeho nevšiml, ale Sofia se zastaví a obrátí pohled k temným oknům. Právě se chystá něco říct, když vtom se ozve zvuk, jako když kostka ledu dopadne do skleničky.

„Jste si jistý, že doma nikdo není?“ zeptá se.

Pomyslí si, že kdyby se něco dělo, může rychle skopnout boty a utíkat k domovním dveřím. Nejspíš je mnohem mrštnější než on, a když poběží rovnou a kabát nechá viset na věšáku, bude z domu rychle venku.

Zůstane stát ve dveřích do kuchyně. Muž zatím vytáhne z chladničky láhev šampaňského značky Bollinger. Otevře ji, naplní dvě vysoké úzké skleničky, počká, až pěna klesne, a obě skleničky dolije. Potom k ní přistoupí.



Sofia ochutná víno, vnímá, jak se jí jeho chuť šíří v ústech, a naslouchá tichému praskání bublinek ve skleničce. Něco ji znovu přiměje pohlédnout na řadu kuchyňských oken. Asi nějaké zvíře, pomyslí si. Venku je tma. V odraze vidí kuchyň s jasnými obrysy a mužova záda, hladkou pracovní plochu, stojan s noži a mísu citronů.

Muž znovu zvedne sklenku ke rtům, napije se a lehce roztrěsenou rukou jí pokyne.

„Rozepni si trochu šaty,“ řekne tiše.

Sofia vyprázdní skleničku, všimne si otisku rtěnky na okraji a odloží ji na stůl. Potom jemně vyprostí první knoflíček z drobné dírky.

„Máš podprsenu,“ řekne muž.

„Ano,“ odpoví ona a rozepne si další knoflík.

„Jakou velikost?“

„75 C.“

Muž stojí na místě a s úsměvem ji pozoruje. Sofia se začíná potit.

„Jaké máš kalhotky?“

„Světle modré, hedvábné.“

„Můžu se podívat?“

Sofia zaváhá a muž si toho všimne.

„Omlouvám se,“ řekne okamžitě. „Jdu na to moc rychle? Je to tak?“

„Jenom bychom měli nejdřív vyřídit finanční záležitosti,“ řekne Sofia a snaží se, aby to znělo přirozeně a rozhodně.

„Chápu,“ odpoví muž odměřeně.

„Jenom je lepší začít...“

„Dostaneš zapláceno,“ přeruší ji s lehkým náznakem rozčilení v hlase.

Když je Sofia se svými stálými zákazníky, všechno je většinou jednoduché, někdy dokonce příjemné, ale z nových

zákazníků je pokaždé nervózní. Pomyslí na všechno, co by se mohlo stát, vzpomíná na to, co už zažila, na jistého otce dvou dětí v Täby, který ji kousl do krku a zamkl v garáži.

Má inzerát na *Růžových stránkách* a na *Stockholmskebolky.se*. Téměř všichni, kteří ji osloví, jsou dokonale neseriózní. Většinou používají vulgaritu, slibují skvělý sex a vyhrožují násilím a potrestáním.

Než si Sofia s někým začne opravdu psát, dá na svou intuici. Tento dopis byl dobře napsaný, zcela konkrétní a neurážlivý. Muž si říkal Wille, měl skryté telefonní číslo a bydlel na dobré adrese.

Ve třetím mailu jí sdělil, co by s ní rád dělal a kolik je ochoten zaplatit.

Viděla v tom jasné varování.

Když se to zdá příliš dobré, něco není v pořádku. Výherní losy po světě jen tak nekolují, a i kdyby náhodou ano, je lepší přijít o skvělý obchod než riskovat.

A přesto je teď tady.

Muž se vrátí a podá jí obálku. Sofia peníze rychle přepočítá a schová je do kabelky.

„Je to dost na to, abys ukázala kalhotky?“ zeptá se muž.

Sofia se usměje, jako by to byla samozřejmost, a oběma rukama si lehce začne vytahovat šaty od kolen nahoru. Lem se s tichým praskáním zachycuje o silonky. Sofia se zastaví a pohlédne na něj.

Nesetkají se pohledem, muž jí jenom zírá mezi nohy a ona váhavě zvedne šaty až k pasu. Pod lesklými světlými silonkami se jako perleť třpytí hedvábné kalhotky.

„Jsi vyholená?“ zeptá se muž trochu chraptivě.

„Používám vosk.“

„Úplně?“

„Ano.“

„To musí bolet,“ opáčí muž zaujatě.

„Dá se na to zvyknout,“ přikývne Sofia.

„Tak je to v životě se spoustou věcí,“ zašeptá Wille.

Sofia spustí šaty zase dolů, a když si je urovnává na stehnech, zároveň si otře pot z dlaní.

Přestože dostala peníze, znovu začíná být nervózní.

Možná je to tou vysokou částkou.

Zaplatil jí pětkrát víc než kterýkoli zákazník před ním.

V mailu tvrdil, že platí dobře za diskrétnost a za své zvláštní přání, ale i tak to bylo moc.

Když jí napsal, co chce dělat, měla pocit, že to nezní nijak zvlášť nebezpečně.

Znala muže s vystrašeným pohledem, který si oblékal spodní prádlo své matky a chtěl, aby ho kopala do rozkroku. Zaplatil jí za to, aby ho pomohla, až bude ležet na podlaze a plakat bolestí, ale nedokázala to. Jenom si vzala peníze a utekla pryč.

„Každého vzrušuje něco jiného,“ řekne Wille s rozpačitým úsměvem. „Nedá se to vynutit... a proto se za to musí zaplatit. Chci říct, že je mi jasné, že to, co budeš dělat, se ti nebude líbit.“

„Je to různé, ale když je muž ohleduplný, můžu si to užít,“ zalže Sofia.

Ve svém inzerátu Sofia samozřejmě slibuje naprostou diskrétnost, ale přece jenom dodržuje určitá bezpečnostní opatření. Má doma diář, do kterého si zapisuje jméno a adresu osoby, s níž se má setkat, aby ji v případě zmizení mohli vystopovat.

A navíc Willeho už jako zákazníka měla Tamara, těsně předtím, než přestala pracovat v eskort servisu, provdala se a přestěhovala se do Göteborgu. Sofia ví, že kdyby Wille Tamaře ublížil, nechala by na fóru pracovníků v erotických službách varování.

„Jen bych ti nerad připadal nechutný a odporný,“ řekne muž a přistoupí k ní o krok blíž. „Jsi neuvěřitelně krásná a mladá... a já vím, jak sám vypadám. Když jsem byl ve tvém věku, taky jsem vypadal dobře, ale...“

„Vypadáš dobře,“ ujistí ho Sofia.

Vzpomene si přitom, kolikrát už slyšela, že prostitutky musí být jako psychologové, ale muži, s nimiž se setkala, většinou neříkali vůbec nic osobního.

„Půjdeme nahoru do ložnice?“ zeptá se lehkým tónem muž, který si říká Wille.

Sofia ho následuje po širokých schodech do horního patra a chce se jí čurat. Měkký koberec je na každém schodu přichycený tenkou měděnou tyčí. Na nablýskaném zábradlí se odráží světlo velkého lustru.

Sofia měla od začátku v plánu přijímat jenom exkluzivní zákazníky, takové, kteří jí zaplatí vysokou částku za celou noc nebo potřebují společnost na cestu nebo večírek.

Za celé tři roky, po které si tímto způsobem přivydělává, měla takových zákazníků asi dvacet, ale většina ostatních chce jenom vykouřit, než se po práci vrátí domů k rodině.

Velké světlé ložnici vévodí mohutná manželská postel s krásným šedým hedvábným prostěradlem.

Na nočním stolku na straně manželky leží román od Leny Anderssonové a dóza drahého krému na ruce. Wille má na nočním stolku iPad s otisky prstů na černé lesklé ploše.

Muž ukáže na černé kožené řemeny, které připravil u sloupků v rozích postele. Sofia vidí, že nejsou právě nové, v záhybech jsou trochu rozpraskané a začíná se z nich odlupovat barva.

Pokoj se dvakrát zachvěje a jako by se s cuknutím roztočil. Sofia na muže pohlédne, ale ten se tváří, jako by nic nepostřehl.

V koutcích úst má zubní pastu nebo zbytek tablety proti pálení žáhy.

Ze schodů se ozve zapraskání, a než se muž obrátí k Sofii, pohlédne směrem do chodby.

„Musím mít jistotu, že až budu chtít, tak mě odpoutáš,“ vysvětluje, zatímco si rozepíná košili. „Musím ti věřit, že se mě nepokusíš okrást nebo jednoduše nezmizíš, když už jsi dostala peníze.“

„Samozřejmě,“ odpoví ona.

Hrudník má porostlý světlými chloupky a je znát, že se snaží zatahovat břicho, když se na něho dívá.

Sofia si pomyslí, že až bude připoutaný, musí ho požádat, aby si mohla odskočit do koupelny. Je přímo vedle ložnice, pootevřenými dveřmi je uvnitř vidět zrcadlo a v jeho odraze sprcha na stěně se zlatou mozaikou.

„Chci, abys mě připoutala a dala sis přitom hezky načas. Nemám rád násilí ani nátlak,“ zdůrazní.

Sofia přikývne a zuje si boty. Když se napřímí, znovu pocítí lehkou závrať. Než si zvedne šaty k pasu, krátce se mu podívá do očí. Látka praská statickou elektřinou. Zasune si palce za vrchní okraj silonek a stáhne je dolů. Svíravý pocit okolo stehen zmizí a tenoučká látka se jí shrne na lýtkách.

„Možná bys chtěla být radši spoutaná ty?“ navrhone muž a usměje se svému zvláštnímu nápadu.

„Ne, díky,“ odpoví ona a začne si rozepínat šaty.

„Je to docela pohodlné,“ zavtipkuje muž a lehce zatahá za jeden z řemenů.

„Takové věci nedělám,“ odpoví Sofia zdvořile.

„Nikdy jsem to obráceně nevyzkoušel... Když to uděláš, dám ti dvakrát tolik.“ Muž se zasměje, jako by ho ta myšlenka překvapila a pobavila.

Nabízí jí víc peněz, než kolik si vydělá za dva měsíce. Ale nechat se spoutat je příliš nebezpečné.

„Co ty na to?“ usmívá se Wille.

„Ne,“ odpoví Sofia a cítí úlevu i lítost.

„Dobře,“ řekne muž a pustí řemen.

Přezka zazvoní o sloupek v čele postele.

„Chceš, abych se svlékla úplně?“

„Počkej chvílku,“ odpoví a prohlíží si ji podivně pátravým pohledem.

„Nevadí, když si na chvílku odskočím do koupelny?“

„Moment,“ odpoví Wille a zní to, jako by se snažil zklidnit dech.

Sofia pocítí zvláštní chlad na rtech. Když zvedne ruku, aby se dotkla úst, Wille se široce usměje.

Dojde k ní, pevně ji chytí za bradu a plivne jí přímo do obličeje.

„Co to děláš?“ zeptá se Sofia s novým návaem závratí.

Náhle se jí podlomí nohy a ona dosedne na podlahu tak tvrdě, až se kousne do jazyka. Klesne na bok, ústa se jí plní krví a vidí, že se Wille postavil nad ni a rozepíná si poklopec manšestrových kalhot.

Nemá sílu ani popolézt stranou. Položí tvář na podlahu a v prachu pod postelí vidí mrtvou mouchu. Srdce jí buší tak divoce, až jí z toho duní v uších. Musel ji nějak omámit.

„Nedělej to,“ zasípá a zavře oči.

Než Sofia ztratí vědomí, pochopí, že ji ten muž možná zabije, že tento okamžik je možná její poslední.

Sofia se s kašláním probudí ze zlého snu, ve kterém se právě topila, a hned si uvědomí, kde je. Je připoutaná v posteli u muže, který si říká Wille. Leží na zádech, znehybněná napjatými řemeny. Spoutal ji tak pevně, že má svaly na ruce i nohou natažené, v zápěstích cítí palčivou bolest a prsty má ledově chladné.

V ústech má sucho, jazyk už přestal krváčet, ale má ho oteklý a bolavý.

Nohy má roztažené tak, že se jí šaty vyhrnuly až do pasu.

To nemůže být pravda, pomyslí si.

Počítal s každou její reakcí a už dopředu přimíchal do šampaňského něco omamného.

Z vedlejšího pokoje Sofia slyší nějaký hlas, zní to jako obchodní rozhovor, jako by mluvil šéf.

Pokouší se zvednout hlavu a podívat se z okna, aby viděla, jestli je ještě noc, nebo už ráno, ale nejde to, bolest v pažích je příliš silná.

Právě když přemýšlí o tom, že netuší, jak dlouho už tu takhle leží, Wille se vrátí do ložnice.

Strach naplní Sofii srdce jako prudký jed. Cítí, jak se jí zmocňuje panika, stahuje jí hrdlo a zrychluje tep.

Stalo se to, co se nemělo stát.

Pokouší se zklidnit, myslí na to, že musí začít rozhovor, musí mu vysvětlit, že si vybral nesprávnou dívku, ale když ji hned pustí, nebude z toho dělat problém.

V duchu sama sobě slíbí, že s touto prací hned skončí, už to dělá příliš dlouho a vydělané peníze stejně vyhazuje za zbytečnosti.

Muž na ni hledí stejně hladově jako předtím. Sofia se snaží zachovat klidný výraz a myslí na to, že už od začátku věděla, že na té situaci není něco v pořádku. Ale místo aby se na místě otočila a odešla, tentokrát na svou intuici nedala.

Udělala katastrofální chybu a zachovala se jako nějaká zoufalá fetačka.

„Řekla jsem, že tohle nechci,“ řekne vážně.

„Ano,“ odpoví Wille protáhle a bloudí očima po jejím těle.

„Znám děvčata, kterým se to takhle líbí, můžu ti na ně dát kontakt, když budeš chtít.“

Muž mlčí a jenom těžce dýchá nosem. Pak se postaví před postel mezi její nohy. Sofia se začne potit po celém těle a v duchu se připravuje na agresivitu a bolest.

„Tohle je přepadení, je ti to jasné?“

Wille dál mlčí, jenom si upraví brýle na nose a zaujatě ji pozoruje.

„Pocítuju to jako nepříjemné a ponižující,“ spustí znovu Sofia, ale když se jí zlomí hlas, odmlčí se.

Snaží se zklidnit dech, nesmí působit vystrašeně, nesmí začít prosit. Co by teď udělala Tamara? Vidí před sebou pihovatý obličej své kamarádky, trochu opovržlivý úsměv, tvrdost jejího pohledu.

„Mám údaje o tobě doma v diáři,“ řekne a pohlédne mu do očí.

„Jaké údaje?“ opáčí muž lhostejně.

„Tvoje jméno, které je určitě smyšlené, ale mám tam i tvou adresu, mail a čas naší schůzky...“

„Tak teď o tom vím,“ přikývne Wille.

Když si klekne na postel a začne lézt směrem k ní, matrace se rozhoupe. Muž se zastaví mezi jejími stehny, chytne kalhotky a trhne. Švy zapraskají, ale nepovolí. Zabolí ji rameno, jako by se mělo vykloubit.

Muž zabere znovu, oběma rukama. Kalhotky se jí palčivě zaříznou do boků, ale lemované pružné švy drží.

Wille si něco sám pro sebe zašeptá a vstane z postele.

Matrace se znovu zhoupne a Sofii se sevrou stehenní svaly v křeči.

Tělem jí probleskne vzpomínka na fotbalové tréninky, vybaví se jí pocit křeče vystřelující do lýtka, když se pokoušela

vydloubat hručky sešlapané trávy, které se jí vytvořily mezi špunty na kopačkách.

Rudé rozpálené obličejě spoluhráček. Klapající podlaha v šatně, pach potu, mastí a deodorantů.

Jak se to mohlo stát? Jak mohla skončit tady?

Sofia se přemáhá, aby se nerozplakala, má pocit, že když dá najevo, jak moc se bojí, bude s ní konec.

Muž se vrátí s nůžkami na nehty, na obou stranách kalhotky rozstříhne a vytáhne je.

„Spousta holek si na bondáž potrpí. Myslím...“

„Já nechci holky, které si na to potrpí,“ přeruší ji Wille a hodí kalhotky vedle ní na postel.

„Myslím tím, že znám holky, kterým se líbí být spoutané,“ řekne ona.

„Nemělas sem chodit,“ konstatuje stroze Wille.

Sofia už se nedokáže ovládnout a rozpláče se. Strach ji nutí napřímit záda tak, až zatáhne za řemeny, rozedře si kůži a po pravé paži jí začnou stékat drobné čůrky potu.

„Nedělej to,“ prosí vzlykavě.

Muž si sundá košili, hodí ji na podlahu, trochu si stáhne kalhoty a na napůl ztopořený penis si nasadí kondom.

Klekne si na postel, a když jí do úst nacpe rozstřížené kalhotky, Sofia z jeho prstů cítí pach gumy. Zvedne se jí žaludek a skoro se pozvrací. Jazyk má úplně suchý a po tvářích jí stékají slzy. Muž ji chytí přes látku šatů za prso a těžce na ni dolehne.

Sofia se strachy pomočí, cítí pod sebou teplou tekutinu.

Když se do ní Wille pokusí proniknout, Sofia sebou rychle trhne do strany a narazí do něho bokem.

Kapka potu z jeho nosu jí dopadne na čelo.

Jednou rukou jí teď sevře krk, pohlédne na ni lesklýma očima a položí se na ni. Sofia pod jeho vahou klesne hluboko do matrace a stehna se jí bolestivě ještě víc roztáhnou. Zápěstí má v jednom ohni a sloupky v rozích postele zapraskají.

Bojuje, aby se mohla nadechnout, hází hlavou do stran a nosem se jí podaří nasát trochu vzduchu.

Muž jí stiskne hrdlo ještě silněji a Sofii se dělají mžítka před očima. Místnost potemní a ona zároveň cítí, jak se do ní snaží proniknout. Bojuje, aby se mu vykroutila, ale nedaří se jí to, nakonec k tomu dojde. Nesmí zůstat ve svém těle, musí myslet na něco jiného, na chladné večery na velkém trávníku, přerývaný dech, páru před ústy a ticho dole u jezera a u staré bolstanáské školy.

Trenér ukazuje na míč, pískne a rozhostí se ticho.

Stisk okolo krku povoluje, Sofia vykašle kalhotky z úst, nasaje vzduch, zamrká a zaslechne mechanickou melodii.

Muž si znovu klekne, Sofia má celý obličej rozpálený a prudce dýchá.

Dole u dveří někdo zvoní.

Wille ji chytí za bradu, hrubě jí otevře ústa a znovu jí donitř nacpe kalhotky. Sofia nemůže polknout, zvedá se jí žaludek a snaží se dýchat nosem.

Ozve se další zazvonění.

Muž na ni plivne, vstane z postele, zapne si kalhoty a cestou sebere ze země košili.

Jakmile zmizí ve dveřích, Sofia trhne pravou rukou, jak nejsilněji dokáže, na následky a bolest přitom nemyslí.

Bolí to strašlivě, ale podaří se jí vyprostit ruku z řemene.

Jenom díky kalhotkám v ústech hlasitě nevykřikne.

V hlavě jí duní, má pocit, že musí každou chvíli omdlít, a celé tělo se jí bolestí roztřepe. Možná má zlomený palec, možná si v něm přetrhla vaz, kůži si rozedřela jako děravou rukavici. Uvolní si ústa a po paži jí teče krev.

Když se hystericky pokouší uvolnit řemen na levé ruce, hlasitě zaskučí. Prsty jí sklouzávají, ale nakonec dokáže přezku uvolnit. Rychle vytáhne ruku, posadí se a uvolní si řemeny na nohou.

Postaví se na nejistých nohou, poraněnou ruku si tiskne k břichu a vykročí po tlustém koberci. Hlava se jí točí bolestí a šokem, nohy má znečitlivělé a vlhké a studené šaty jí visí přes zadek.

Opatrně vyjde z ložnice a plíží se chodbou, kudy muž před chvílí odešel.

Sofia se zarazí dřív, než stačí dojít ke schodům. Zdola slyší jiný hlas a uvažuje, jestli má začít křičet o pomoc. Není rozumět, co druhý muž říká. Opatrně jde blíž. Na zábradlí visí oblečení z čistírny. Přes igelitový obal je vidět několik stejných bílých košil.

Opatrně si odkašle, aby mohla začít křičet, když vtom jí dojde, co se v přízemí děje.

Druhý muž není uvnitř v domě, jeho hlas se ozývá pouze z domácího telefonu. Je to poslíček, který stojí u brány. Wille znovu opakuje, že bude muset přijít jindy, zavěsí a vykročí zpátky ke schodům.

Sofia zavrávorá, ale udrží rovnováhu. V nohou ji štípe a pálí, jak do nich zase začíná proudit krev.

Couvne, podlaha pod ní zapraská a ona na konci chodby zahlédne další větší místnost s malovanými portréty na zdech. Chce tam doběhnout, otevřít okno a zavolat o pomoc, ale uvědomí si, že už by to nestihla.

Sofia se rychle pohybuje podél zdi, mine schody a dojde k úzkým dveřím do šatny. Stiskne kliku.

Je zamčeno.

Opatrně kliku pustí a zároveň ve všech přívěscích velkého křišťálového lustru vidí, jak muž stoupá po schodech.

Za chvíli bude nahoře.

Vrátí se k zábradlí nad schodištěm a schoulí se na podlaze, skrytá za košilemi z čistírny. Jestli se muž podívá přímo jejím směrem, uvidí ji, ale pokud jenom projde okolo, získá Sofia několik vteřin náskok.

Ruka jí tolik bolí, až se celá třese, a krk má oteklý. Potřebuje si odkašlat, napít se.

Schody vržou, muž kráčí ztěžka a unaveně, Sofia ho vidí mezi sloupky a opatrně uhýbá dozadu.

Wille vystoupí na poslední schod, opře se rukou o zábradlí a pokračuje chodbou dál. Kráčí k ložnici, aniž na podlaze postřehne kapky krve.

Sofia opatrně vstane a sleduje jeho záda a opálený krk, dokud muž nezmizí ve dveřích ložnice.

Neslyšně obejde zábradlí a rozběhne se dolů ze schodů. Je jí jasné, že se otočil, že už vyrazil za ní.

Domem se teď rozléhají dvojce dunivé kroky.

Zraněnou ruku si chrání druhou dlaní, pevně v ní svírá své krvavé, bolavé prsty.

Myslí jenom na to, že musí z domu pryč. Proběhne velkou halou a za sebou slyší Willeho těžké kroky.

„Na tohle nemám čas,“ křičí za ní.

Sofia tiše utíká po úzkém koberci ke vchodovým dveřím. Zakopne o několik párů bot, ale udrží se na nohou.

Vedle dveří svítí displej poplašného zařízení.

Prsty má tak mokré od krve, že jí klika vyklouzne z ruky. Otrě se do šatů a zkusí to znovu, ale dveře se neotevrou.

Znovu stiskne kliku, strčí do dveří ramenem, ale je zamčeno. Vyděšeně se rozhlíží po klíčích a zároveň se snaží znovu stisknout kliku. Musí to vzdát a rozběhne se zpátky otevřenými dvoukřídlymi dveřmi do salonu.

Ve vedlejší místnosti něco hlučně dopadne na podlahu, ozve se řinčení kovu na parketách.

Sofia utíká pryč od velkých oken, sklo se černě leskne, její vlastní odraz vypadá jenom jako silueta na pozadí světlé stěny.

Zaslechne ho přicházet z opačné strany, couvne a schová se za jedním z křídel dveří.

„Všechny dveře jsou zamčené,“ řekne Wille silným hlasem, když vstoupí do salonu.

Sofia zadržuje dech, srdce jí v hrudi bije na poplach, dveře tiše vrznou. Muž se zastaví v otevřených dveřích. Vidí ho škvírou u pantů, má pootevřená ústa a zpcené tváře.

Nohy se jí znovu začínají třást.

Sofia postoupí o krok dál, zastaví se a naslouchá. Snaží se být úplně potichu, ale její vyděšený dech je stejně příliš hlasitý.

„Ta hra už mě začíná unavovat,“ řekne muž a projde kolem ní dál.

Slyší, jak ji Wille hledá, otevírá dveře a zase je zavírá. Volá, že s ní chce jenom mluvit.

Ozve se šoupání nějakého nábytku a potom všechno ztichne.

Sofia naslouchá, slyší svůj vlastní dech, tikání nástěnných hodin, tichoučké praskání parket, ale jinak nic.

Jenom zoufalé ticho, jako hluboko pod zemí.

Ještě chvílku počká, snaží se zaslechnout plíživé kroky, ví, že to může být past. Ale nakonec svou skryš stejně opustí, protože to může být její jediná příležitost.

Plíží se salonem. Všechno je tiché, jakoby ponořené do stoletého spánku. Kusy drahého nábytku a jejich dvojníci v oknech. Ona sama ve světle křišťálového lustru.

Sofia dojde k jedné ze židlí okolo naleštěného stolu, pokusí se ji zvednout, ale zjistí, že je příliš těžká. Místo toho

ji zdravou rukou dotáhne za opěradlo k velkému oknu vedoucímu na terasu a zasténá bolestí, když se pokusí použít i poraněnou ruku. Potom oběma rukama sevře opěradlo, dva kroky popoběhne, celá se natočí a s výkřikem udeří těžkou židli do okna.

Židle narazí do skla a spadne nazpátek do místnosti, rozbitá vnitřní tabule se roztříští a střepy se vysypou na parkety. Velké kusy skla se sesunou dolů a zůstanou opřené o neporušené vnější tabule.

Domem se rozezní ohlušující houkání sirény.

Sofia znovu popadne židli, nevšímá si střepů pod bosýma nohama, a právě když se chystá znovu udeřit do okna, spatří Willeho, jak se z haly blíží k ní.

Pustí židli, přejde přímo do velké kuchyně a očima přelétne bílou prkennou podlahu a nerezové pracovní plochy.

Muž ji klidným krokem následuje.

Hlavou jí probleskne vzpomínka na to, jaké to bylo, když ji někdo v dětství honil při hře: pocit bezmoci, když člověk cítí, že pronásledovatel je tak blízko, takže už není šance uniknout.

Sofia se opře o kuchyňskou linku a omylem shodí na podlahu brýle a jakýsi zvláštní náramek.

Neví, co má dělat, pohlédne k zavřeným dveřím na terasu, pokračuje šikmo doprostřed kuchyně k ostrůvku se dvěma nablýskanými hrnci, roztřesenýma rukama otvírá zásuvky, lapá po dechu a upře oči na řadu nožů.

Muž vstoupí do kuchyně a ona vytáhne jeden z nožů, obrátí se k němu a ucouvne. Wille na ni zírá a oběma rukama svírá pohrabáč od kachlových kamen, špinavý od popela.

Rozechvěle na něj namíří špičku široké čepele a v tu chvíli si uvědomí, že nemá nejmenší šanci.

On ji tím pohrabáčem zabije.

Siréna bez ustání houká, chodidla pořezaná od střepů ji pálí a poraněnou ruku už téměř necítí.

„Nech mě, prosím,“ sípá a ustupuje stále dozadu. „Vrátíme se do postele, slibuju, bude to v pořádku.“

Zvedne nůž, odloží ho na ocelovou plochu a pokusí se o úsměv.

„Stejně tě praštím,“ řekne muž.

„To přece není nutné,“ žadoní Sofia a cítí, jak ztrácí kontrolu nad svým obličejem.

„Pořádně tě praštím,“ opakuje Wille a zvedne nástroj přes rameno.

„Prosím, udělám, co budeš chtít, já...“

„Je to tvoje chyba,“ přeruší ji a zničehonic pohrabáč upustí.

Ten těžce dopadne na podlahu, zarachotí a zůstane ležet. Popel z jeho trojitě špice se zavíří v malém obláčku.

Muž se překvapeně usměje a podívá se na krvavý kruh, který se mu náhle objevil na hrudi.

„Co to sakra je,“ zašeptá a jednou rukou zašátrá, aby se mohl opřít, ale nedosáhne na kuchyňskou linku a zavravorá.

Na bílé košili se objeví další krvavá skvrna. Rudé rány mu rozkvétají na těle jako stigmata.

Muž si přitiskne ruku na hrud', začne klopýtat směrem do jídelny, ale zastaví se a pohlédne na krvavou dlaň. Vypadá vystrašeně jako malý chlapec, a než dopadne na obě kolena, pokusí se něco říct.

Krev se řine na podlahu před ním.

Siréna nepřestává nesnesitelně pulzovat.

V odraze lesklého hrnce na těstoviny vystupuje celá kuchyň jako zaoblený panoramatický obraz.

Proti světlým záclonám na okně vidí Sofia muže s podivným tvarem hlavy.

Stojí rozkročený a oběma rukama svírá pistoli.

Celý obličej kromě úst a očí a má skrytý v kukle. Podél jedné tváře mu visí prameny vlasů nebo nějaké tuhé látkové cáry.

Wille si znovu přitiskne dlaň na hrud', ale krev mu protéká mezi prsty a po ruce dolů k lokti.

Sofia se nejspíše otočí a pohlédne přímo na muže svírajícího zbraň. Ten nepřestal na Willeho mířit, ale jednou rukou pustil pistoli a rychle sbírá ze země dvě prázdné nábojnice.

Rozběhne se a Sofii mine, jako by vůbec neexistovala, vysokou vojenskou botou odkopne pohrabáč, chytí Willeho za vlasy, zvrátí mu hlavu dozadu a přitiskne mu hlaveň k pravému oku.

Tohle je poprava, pomyslí si Sofia a jako ve snu se pohybuje směrem k salonu, opírá se přitom bokem o kuchyňskou linku a rukou přejíždí po jejím okraji. Projde okolo obou mužů, s mrazením v zádech se pokusí rozběhnout, ale uklouzne po krvi. Nohy jí podjedou, na okamžik se ocitne ve vzduchu a potom zády a hlavou dopadne na podlahu.

Všechno zčerná. Potom oči zase otevře.

Vidí, že muž ještě pořád nevystřelil, hlaveň pistole stále měkce spočívá na Willeho zavřeném oku.

V týle jí tepe a brní.

Nedaří se jí zaostřit, jako by se jí zorné pole ohýbalo. To, co předtím vypadalo jako široký kožený pásek u mužovy tváře, teď najednou připomíná vlhké peří a špinavé vlasy.

Sofia, na kterou jde závrat, zavře oči a pak přes vysoké tóny sirény zaslechne hlasy.

„Počkej, počkej,“ naléhá Wille a zrychleně dýchá. „Myslíš si, že víš všechno, ale tak to není.“

„Vím, že Ratjen otevřel dveře a teď vás...“

„Kdo je Ratjen?“ skočí mu sípavě do řeči Wille.

„A teď vás všechny pohltní peklo,“ dokončí větu maskovaný muž.

Nastane ticho a Sofia znovu otevře oči. V domě jako by se usídlila zvláštní ochablost. Maskovaný muž pohlédne na hodiny a cosi Willemu zašeptá.

Wille neodpoví, ale zdá se, že rozumí. Z břicha se mu stále valí krev, stéká mu do rozkroku a na zemi tvoří velkou kaluž.

Sofia si všimne, že jeho brýle leží na podlaze jenom kousek od ní u okopaného soklu kuchyňské linky a ještě blíž k předmětu, který předtím považovala za náramek.

Teď vidí, že slouží ke spuštění alarmu v případě nouze.

Vypadá jako malá kovová dózička se dvěma tlačítky, připevněná na náramku od hodinek.

Maskovaný muž nehybně stojí a pozoruje svou oběť.

Sofia opatrně natáhne ruku do strany, zvedne poplašné zařízení, přitiskne je k tělu, aby ho skryla, ale několikrát zmáčkne obě tlačítka.

Nic se neděje.

Muž pustí Willeho vlasy, ale hlaveň pistole dál drží na jeho pravém oku. Ještě chvíli počká a potom stiskne spoušť. Ozve se klapnutí závěru zbraně. Willeho hlava se zhoupne dozadu a z lebky vystříkne krev. Kousky lebeční kosti a šedé tkáně se rozprsknou po kuchyňské podlaze, doletí až do jídelny a pokryjí opěradla židlí, stůl a mísu ovoce.

Sofia cítí na rtech teplé kapky a pak zahlédne nábojnici, jak se zvonivě kutálí po podlaze.

Ve vzduchu se vznáší oblak prachových plynů, mrtvé tělo dopadá na zem jako pytel mokrých hadrů a zůstává bez hnutí ležet.

Maskovaný muž se skloní, aby sebral prázdnou nábojnici. Hodinky mu sklouznou až ke hřbetu ruky.

Postaví se rozkročmo nad mrtvým tělem, nakloní se nad ně, přiloží pistoli hlavní k druhému oku a zakroučí hlavou, aby si z obličejce odhrnul visící vlhké cáry. Potom znovu stiskne spoušť.

První vyzvánění zabezpečeného služebního telefonu pronikne do snu o potoce protékajícím hustou vegetací. V následující vteřině se Saga Bauerová probudí a vstane z postele, aniž postřehne, že shodila deku na zem.

Chvátá jen v kalhotkách ke skříni se zbraněmi a zároveň vytáčí číslo, které se musela naučit nazpaměť. Na její vyrýsované nohy a holá záda dopadá škvírami mezi žaluziemi světlo pouliční lampy.

Rychle odemkne tlusté železné dveře a naslouchá instrukcím z telefonu. Vytáhne černou tašku, hodí do ní Glock 21 v pouzdře a pět náhradních zásobníků.

Saga Bauerová pracuje jako operativní komisařka švédské bezpečnostní policie a vypracovala se k protiteroristické jednotce.

Specifický signál, který ji probudil, znamená, že byl vyhlášen kód Platina.

Saga proběhne halou, vyslechne si poslední instrukce, ukončí hovor a vhodí telefon do tašky.

Spěchá to.

Na holé tělo si natáhne koženou kombinézu, na zádech a na hrudi cítí chladnou kůži, na bosé nohy si obuje vysoké boty a z police vytáhne helmu, těžkou neprůstřelnou vestu a rukavice.

Opustí byt, aniž by ztrácela čas zamykáním, a seběhne ze schodů k domovním dveřím. Vytáhne si zip až k bradě, nasadí helmu a rychle pod ni zastrká několik pramenů plavých vlasů.

Na Tavastské ulici stojí špinavý Triumph Speed Triple s pomáčkáným výfukem, poškrábanými padáky a podřenyým startérem. Saga k němu doběhne, odemkne visací zámek a nechá ho i se silným řetězem spadnout na asfalt. Nasedne, nastartuje a vyrazí do nočního města, jak nejrychleji to jde.

Obloha nad osvětleným městem je šedá a plná zářivých dešťových kapek.

Saga jede bez ohledu na provoz, bez povšimnutí míjí stopky, pořádně sešlápne plyn a na ulici Bastugatan předjede taxík.

Motor jí vibruje mezi koleny a stehny a jeho řev proniká helmou jako tlumený zvuk pod vodou.

Komisařka Saga Bauerová je vysoká metr sedmdesát a tělo má svalnaté jako baletka. Dlouho patřila k nejlepším boxerkám v Evropě, ale před několika lety se závodním sportem skončila.

Je jí devětadvacet a pořád je neuvěřitelně krásná, možná krásnější než kdy dřív. Má světlou pleť, štíhlý krk a jasně modré oči.

Většina lidí, kteří se s ní setkají poprvé, pocítí až lehkou závrať, jako by se v nich cosi roztříštilo.

Zanechává za sebou touhu, pocit nešťastné lásky.

Kolegové už si na její krásu zvykli, jako si člověk zvykne na krásu vlastní sestry.

Ona sama na svůj vzhled příliš často nemyslí a vůbec nevnímá, že se muži i ženy v její blízkosti usmívají a rudnou jim tváře.

Máloco ji dovede tak naštvat, jako když jí někdo řekne, že připomíná vílu nebo některou z disneyovských princezen.

Vítr vinese před motorkou do výšky igelitový sáček a Sagu jeho pohyb vytrhne ze zamyšlení.

Když dorazí na nábřeží Söder Mälarstrand, zabočí prudce doprava, stupačkou zavadí o asfalt, ale udrží rovnováhu, najede na Centrální most a znovu zrychlí.

Vyhlášení kódu Platina naostro ještě nezažila. Na škále výstrah signalizujících stav ohrožení země je tento poplach u bezpečnostní policie na nejvyšší příčce. Saga ví, že právě teď má tento zásah přednost přede všemi ostatními policejními akcemi v celém Švédsku.

Když mine Staré Město a ostrůvek Riddarholmen s jeho věžemi a úzkými uličkami, připadá si, jako by letěla uvnitř temné lampy.

Saga je na takové situace vycvičená a ví, že se od ní za těchto okolností očekává samostatné jednání, v případě nutnosti bez ohledu na platné zákony.

Tuší před sebou smutné cihlové budovy Karolínské nemocnice a najede na dálnici E4. Vytočí tříválcovou devítistovku na maximum, dostane se na rychlost dvě stě dvacet kilometrů za hodinu, mine kruhový objezd Roslagstull a odbočí doleva směrem k univerzitě.

Chladný vzduch ji uklidňuje, v duchu si prochází informace, které dostala, a sestavuje první operativní plán.

Saga sjede z dálnice a po ulici Vendevägen projíždí čtvrtí Djursholm, plnou svěží zeleně a luxusních vil. Na dlážděných příjezdových cestách stojí auta pokrytá kapkami ranní rosy. Mezi keři a ovocnými stromy proniká tyrkysový svit z bazénu.

Nestihne zpomalit před kruhovým objezdem a prudce odbočí doprava. Svaly zareagují ještě dřív, než mozek zaregistruje zaparkované auto, a Saga strhne říditka na stranu. Téměř se převrhne, ale na poslední chvíli vahou těla vyrovná sílu pohybu. Zadní kolo klouže po asfaltu, a než Saga zase zcela získá kontrolu nad řízením, narazí do velkého plastového odpadkového koše. Znovu přidá rychlost.

Srdce jí divoce buší.

Těsně za zatáčkou a ve skrytu vysokého živého plotu někdo zaparkoval stříbrný jaguar. Ale její motorka má nízké těžiště a reaguje extrémně rychle.

Což Sagu zřejmě zachránilo.

V mírné zatáčce mezi skvostnými vilami Saga zahlédne několik velkých jachet. Naklápí motorku ostře k levému boku, ale jakmile vyjede na rovnou ulici vedoucí podél vody a parkem dál, ještě zrychlí.

Když se Saga přiblíží k dané adrese, zpomalí, měkce sjede doprava na úzkou příjezdovou cestu a zastaví.

Klíčky nechá spadnout do trávy u cesty, vedle nich odloží helmu a za chůze si natáhne neprůstřelnou vestu a připevní si pouzdro s pistolí.

Od okamžiku, kdy ji telefon probudil, uplynulo třináct minut.

Z domu se stále ozývá kvílení sirény.

Na okamžik zatouží, aby tu s ní byl komisař Joona Linna. Na všech velkých případech zatím pracovala po jeho boku. Lepšího policistu nikdy nepotkala. A málokterý toho obětoval tolik jako on.

Jednou ho zradila, udělala přesně tu jedinou věc, kterou dělat neměla, ale mezitím všechno napravila a teď ví jistě, že jí odpustil.

On sám tvrdil, že jí nikdy neměl co odpouštět.

Od té doby, co je Joona ve vězení, spolu nejsou v kontaktu. Ráda by se s ním setkala, ale uvědomuje si, že ho musí nechat, aby si vybudoval nový život. Ve vězení ho jistě stojí hodně úsilí, aby přesvědčil ostatní trestance, že je jedním z nich.

Teď byl vyhlášen kód Platina a Saga Bauerová je sama.

Nikdo jiný od bezpečnostní policie zatím nedorazil.

Saga přeleze plot, doběhne ke vchodu do vily, zasune do zámku paklíč a potom tenkou špičku odemykácí pistole. Několikrát stiskne spoušť, posune hrot v klíčové dírce o něco výš, až nakonec stavítka povolí. Zámek se s dutým cvaknutím odemkne.

Saga položí náradí na zem, vytáhne svůj glock, odjistí ho a otevře dveře. Jekot sirény přehlušuje všechno ostatní.

Saga zkontroluje vstupní prostor a velkou halu, potom se rychle vrátí k centrále alarmu vedle vchodových dveří a vytká kód, který zná nazpaměť.

V domě se rozhostí ticho, tíživé a osudové.

S napřaženou zvednutou zbraní a prstem na spoušti pokračuje přes halu, mine schody do patra a vejde do velkého salonu, zajistí pravou stranu a prostor za otevřenými dveřmi a příkrčeně postupuje dál.

Jedno z velkých oken v místnosti je rozbité.

Saga projde okolo něho, blíží se k otevřeným dveřím do kuchyně a v mnoha skleněných plochách vidí svůj vlastní zdvojený odraz.

Krev a úlomky lebeční kosti vystříkly z kuchyně na podlahu k sedací soupravě a nízkému konferenčnímu stolku.

Saga otáčí hlavní pistole okolo sebe, opatrně pokračuje vpřed a vidí čím dál větší část kuchyně. Bílé skříňky a nerezové pracovní plochy.

Zastaví se a naslouchá.

Zaslechne opatrné tukaní, jako by někdo úplně tiše seděl a klepal nehtem do stolu.

Saga namíří pistoli do dveří kuchyně, neslyšně ukročí stranou a spatří muže ležícího na zádech na podlaze.

Má prostřelené břicho a obě oči.

Z týlu hlavy nezbylo nic.

Pod tělem se utvořila temná kaluž.

Ruce má rozhozené do stran, jako by se opaloval.

Saga zvedne zbraň tím směrem, odkud patrně vyšly výstřely, a pátrá pohledem po kuchyni.

Záclona na dveřích vedoucích na verandu se pohybuje a vítr ji vzdouvá dovnitř do místnosti. Kroužky na garnýži o sebe tiše tukaní.

Krev z prvního výstřelu do hlavy vystříkla daleko po podlaze a někdo ji přešel bosýma nohama. Stopy vedou přímo k ní.

Saga se rychle otočí, se zbraní v natažených rukou pátrá po místnosti a vykročí zpátky k dvoukřídlým dveřím do salonu.

Když koutkem oka zahlédne, jak někdo vylézá z úkrytu za pohovkou, zachvěje se.

Stačí se akorát otočit, když se osoba postaví. Je to žena v modrých šatech. Udělá nejistý krok a Saga jí zamíří na hrud'. „Ruce za hlavu,“ vykřikne Saga. „Na kolena, na kolena!“

Saga na ženu nepřestává mířit a rozeběhne se k ní.

„Prosím...“ zašeptá žena a upustí na zem spouštěč alarmu.

Stihne jenom ukázat prázdné ruce. Ve stejné chvíli ji Saga kopne ze strany těsně pod koleno takovou silou, že se ženě podlomí obě nohy a ona prudce dopadne na podlahu. Nejdřív bokem, potom tváří a spánkem.

Saga se na ni vrhne, udeří ji do levé ledviny, přitiskne pistoli k týlu, drží ženu pravým kolenem u země a rozhlíží se po místnosti.

„Je v domě ještě někdo?“

„Jenom ten, co střílel. Vešel do kuchyně,“ odpoví žena a zalapá po dechu. „Vystřelil a šel...“

„Ticho,“ přeruší ji Saga.

Saga ji rychle otočí na břicho a ruce jí stočí dozadu. Žena všechno snáší s nepříjemnou poddajností. Saga jí spoutá poraněné ruce lepicí páskou, rychle vstane, vrátí se do kuchyně a projde kolem mrtvého muže.

Záclona se dál vzdouvá ve větru.

Pokračuje rovně dál, překročí pohrabáč zašpiněný od popela, zkontroluje kuchyň nalevo, obejde ostrůvek a zamíří ke dveřím na verandu.

Ve skleněné tabuli je kulatý otvor vyříznutý diamantovou pilou a dveře jsou otevřené. Dovnitř proudí večerní vzduch a rozeznívá kroužky na garnýži. Saga vyjde na terasu a namíří pistolí dolů mezi záhony.

Voda je klidná, noc tichá.

Osoba, která se takovýmto způsobem vkrade do domu a vykoná dokonalou popravu, na místě činu určitě nezůstane.

Saga se vrátí k ženě, omotá jí lepicí páskou i nohy a jedním kolenem si jí klekne na záda.

„Teď potřebuju, abyste mi odpověděla na pár otázek,“ řekne tiše.

„Já s tím nemám nic společného, byla jsem tady náhodou, nic jsem neviděla,“ zašeptá žena.

Než vstane, stáhne Saga ženě šaty přes holý zadek. Za chvíli zastaví před domem pět esúvéček a dovnitř se nahrne množství lidí od bezpečnostní policie.

„Kolik bylo pachatelů?“

„Jenom jeden, viděla jsem jenom jednoho.“

„Dokážete ho popsat?“

„Nevím, měl na obličej masku, nic jsem neviděla. Měl černé oblečení, rukavice... Stalo se to tak rychle, myslela jsem, že zabije i mě, myslela jsem...“

„Dobře, počkejte,“ přeruší ji Saga.

Dojde k mrtvému tělu. Kulatý obličej je do té míry zachovalý, že není problém muže poznat. Saga vytáhne služební telefon, poodejde stranou a zavolá šéfovi bezpečnostní policie. Je noc, ale nepochybně už čekal, až telefon zazvoní, takže hovor přijal okamžitě.

„Ministr zahraničí je mrtvý,“ oznámí.

O osm minut později už se zahrada i dům hemží členy zvláštní jednotky bezpečnostní policie, která má interní přezdívkou Electrolux. Vtip, podle kterého přezdívkou vznikla, si však už nikdo nepamatuje.

Za poslední dva roky bezpečnostní policie podstatně zvýšila ochranná opatření v okolí nejvyšších státních činitelů. Všichni dostali osobní strážce a moderní zařízení k ohlášení stavu nouze. Je možné jím signalizovat různé stupně ohrožení, ale tím, že žena stiskla obě tlačítka zároveň na dobu delší než tři vteřiny, spustila vyhlášení kódu Platina.

Místo činu je uzavřené, rozsáhlá oblast okolo Stockholmu přísně střežená a na silnicích jsou uzavírky.

Do domu vstoupí Janus Mickelsen a potřese si se Sagou rukou. Přebírá velení operace v domě a Saga ho v rychlosti informuje o situaci. Janus se svými světle zrzavými delšími vlasy a strništěm na tvářích připomíná květinové dítě. Tento trochu ošoupaný hippie styl mu propůjčuje určitý šarm, ale Saga ví, že než se dostal k bezpečnostní policii, byl vojákem z povolání a sloužil na moři u somálského pobřeží.

Jednoho agenta umístí Janus ke dveřím, i když je jasné, že tentokrát nebude možné sepsovat obvyklý seznam všech osob, které na místo činu vstoupí. Tentokrát nebude existovat žádná dokumentace o tom, kdo se v domě po vraždě vyskytoval. V případě vyhlášení kódu Platina nesmí být později žádným způsobem dohledatelné, kdo byl informován nebo se o událostech dozvěděl, a kdo naopak nikoli.

Dva policisté přistoupí rovnou k mladé ženě, která leží na boku se spoutanými rukama i nohama. Oči má zarudlé od pláče a řasenka jí stekla ke spánkům.

Jeden z mužů vedle ní poklekne a vytáhne ketaminovou injekci. Ženu to tak vyděsí, až se celá roztřepe, ale druhý muž

ji pevně chytí a píchne jí injekci do krku, přímo do horní duté žíly.

Žena zrudne ve tvářích, zakloní hlavu, propne celé tělo a potom ochabne.

Saga sleduje, jak jí přeříznou pásky na ruku a nohu, na ústa a nos nasadí kyslíkovou masku, položí ženu do pytle na mrtvoly a zatáhnou zip. Nehybné tělo odnesou do dodávky a posléze ženu odvezou do Káznice.

Další čtyři týmy se mezitím pustily do ohledání místa činu nejmodernějšími metodami a vše pečlivě dokumentují. S maximální efektivitou sbírají otisky prstů a bot, mapují krvavé stopy, průstřely a úhly dopadu střel, shromažďují biologické stopy, textilní vlákna, vlasy, tělesné tekutiny, úlomky kostí, částičky mozkové tkáně, střepy a třísky.

„Ministrova žena je s dětmi na cestě domů,“ řekne Janus. „Letadlo přistane na letišti Arlanda v osm patnáct. Do té doby tu musí být čisto.“

Veškeré informace musejí získat hned teď, protože další příležitost už mít nebudou.

Saga vyjde po vrzajících schodech do patra a vstoupí do ministrovoy ložnice. Páchne to tam močí a potem. Na sloupcích v rozích postele visí kožené řemeny. Krev z nich stekla až na povlečení.

Na komodě leží ve slabém svitu natahovače hodinek jezdecký bičík. Za sklem se tiše otáčejí dvoje hodinky, jedny značky Rolex, druhé Breguet.

Saga by ráda věděla, jestli manželka o návštěvě prostitutky ví.

Nejspíš ne.

Asi se jí budou muset zeptat.

Člověk s přibývajícím věkem zjišťuje, že se dokáže smířit s mnoha trhlinami ve své osobnosti, a přitom se stále zuby nehty drží toho, co mu dodává pocit jistoty.

Saga žila několik let s jazzovým klavíristou Stefanem Johanssonem, který ji nakonec opustil.

Odstěhoval se do Paříže, hraje v kapele a je zasnoubený. Saga o sobě ví, že není jednoduché s ní vydržet, že má vznětlivou povahu a v určitých situacích reaguje přehnaně.

Spoustu času tráví v práci a od rozchodu se Stefanem má sex jenom s ním, když je na turné ve Švédsku. Zavolá jí pozdě večer a ona ho u sebe nechá přespat. Ví, že Stefan kvůli ní svoji přítelkyni neopustí, ale i tak na sex s ním pokaždé přistoupí.

Saga se vrátí do přízemí a k rozstřílenému tělu v kuchyni.

Záře reflektorů se odráží v náslapných deskách ze strukturovaného hliníku. Saga má pocit, jako by stála na stříbrném mostě vedoucím přes krvavý chaos.

Dlouho hledí na vzhůru otočené dlaně mrtvého, na žlutý mozol pod snubním prstenem, na propocené skvrny od potu v podpaží košile.

Tým okolo ní pracuje rychle a v tichosti.

Za pomoci iPadu všechno natáčejí a katalogizují v trojrozměrném systému. S robotickou precizností zaznamenávají každý vlas a každé textilní vlákno a tkáň a úlomky lebeční kosti mezitím ukládají do zkumavek, které později zmrazí, aby zamezili množení bakterií.

Do Národního forenzního centra v Linköpingu však tentokrát žádné vzorky neodešlou, protože bezpečnostní policie v takovýchto případech využívá svou vlastní laboratoř.

Saga dojde ke dveřím na terasu a prohlíží si kulatý otvor ve třech vrstvách okenní tabulky.

Alarm se spustil až v okamžiku, kdy někdo židlí rozbil okno. Tehdy sirénu spustily detektory tříštění skla a magnetické detektory.

Ovšem pachatel židli určitě nehodil.

Saga si vybaví vyděšený obličej té ženy, její poraněná zápěstí, pach moči.

Byla tu jako zajatec?

Dva muži pokrývají podlahu silnou vrstvou mrazicí fólie a přitlačují ji širokým gumovým válečkem.

Počítačový technik opatrně balí harddisky bezpečnostních kamer do bublinkové fólie a balíček ukládá do chladicí tašky.

Janus je zjevně vystresovaný, čelisti má sevřené, obočí téměř bílé a pihovaté čelo se mu leskne potem.

„Dobře, sakra... Tak co na to říkáš?“ zeptá se a postaví se vedle Sagy.

„Nevím,“ odpoví. „První výstřel do břicha vyšel z relativní vzdálenosti a v trochu zvláštním úhlu.“

Ministr krvácel z břicha, na podlaze je spousta krve.

Rychlost kulky vystřelené z pistole je přibližně tisíc kilometrů v hodině a střela zanechala prašný kruh okolo vstupního otvoru. Na košili jsou patrné dva tenoučké kruhy nespáleného prachu. Takže nejdřív dva výstřely zdálky a potom dva z bezprostřední blízkosti.

Saga se nakloní nad tělo a pozoruje vstupní otvory po výstřelech do očí. Okolo ran nejsou patrné žádné lemy.

„Použil tlumič,“ zašeptá.

Pachatel musel použít takový druh tlumiče, který zároveň ochlazuje povýstřelové zplodiny, protože okolo ran není vidět žádné očazení. Jinak by žhavé plyny pronikly pod kůži a vytvořily by trychtýřovité ústí okolo průstřelů.

Nebo to tak aspoň obvykle vypadá.

Saga vstane a ustoupí stranou, aby uvolnila místo technikovi, který mrtvému napne přes obličej samolepicí fólii. Přitiskne ji k průstřelům, aby se pokusil sejmut částičky zašpinění od střelného prachu, a potom fixem vyznačí středy otvorů.

„Po smrti ho ještě otočil na břicho a zase zpátky na záda,“ řekne Saga.

„Proč?“ usměje se technik. „Proč by to...?“

„Držte hubu,“ přeruší ho Janus.

„Chci vidět jeho záda,“ řekne Saga.

„Udělejte, co říká.“

Všichni cítí, že se čas krátí. Co nejrychleji nasadí ministroví na ruce igelitové sáčky a vedle něho položí pytel na mrtvolky.

Opatrně těžké tělo zvednou a položí na břicho do pytle. Saga si prohlíží rozsáhlé výstupní otvory po kulkách na zádech a rozervanou tkáň v týlu.

Potom se zahledí na podlahu, kde ležel, a spatří dvě díry v parketách po dvou posledních výstřelech. Už je jí jasné, proč musel tělo otočit.

„Pachatel si odnesl kulky.“

„Něco takového přece nikdo nedělá,“ zamumlá Janus.

„Použil poloautomatickou zbraň s tlumičem... vystřelil čtyři rány, dvě z toho smrtelné,“ řekne Saga.

Mohutný muž obchází tmavý nábytek v salonu a stříká na potahy sprej pro odhalení latentních krevních stop. Jiný technik zatím staví jedno z křesel nazpátek do správných dolíčků v koberci.

„Už musíme končit,“ zvolá Janus a zatleská. „Za deset minut bude celý dům čistý a do hodiny tu máme malíře a sklepnáře.“

Mohutný technik za nimi při odchodu sbírá nášlapné desky. Jakmile vyjdou ven, dovnitř se nahrne jiný tým, který celý dům vyčistí pěnou silně páchnoucí po chloru.

Pachatel se nespokojil jen s nábojnicemi, ale vyprostil i kulky z podlahy a stěny, a to v době, kdy už byl alarm spuštěný a policie vyrážela do akce. Něco takového by neudělal ani nájemný vrah té nejvyšší úrovně.

Jde o dokonale provedenou vraždu, a přesto po sobě zanechal svědka. Nemohl si nevšimnout, že na místě je ještě další osoba a pozoruje ho.

„Zajedu si promluvit s tou svědkyní,“ řekne Saga a pomyslí si, že ta žena s tím prostě musí mít něco společného.

„Víš přece, že už na tom naši lidi pracují,“ odpoví Janus.

„Musím se jí vyptat sama,“ odpoví Saga a vyrazí ke své motorce.

Kryty v podzemí Kateřinského vrchu, vybudované na počátku studené války, byly největšími prostorami na světě, které měly zajišťovat bezpečí v případě jaderného výbuchu. Dnes celé zařízení slouží jako podzemní garáže, až na starou strojovnu záložních generátorů a ventilace.

Strojovna je umístěna v samostatné budově, vystavěné v kopci vedle vlastního krytu.

V současné době ji má k dispozici bezpečnostní policie.

Tady je umístěno tajné vězení nazývané Káznice a všechny výslechy podléhající nejvyššímu stupni utajení se konají ve starých nádržích na led.

Když se Saga Bauerová na svém špinavém motocyklu blíží ke Káznici, je ještě časně ráno. Vyrazila sem rovnou z místa činu v Djursholmu a cítí, jak jí zpocená kožená kombinéza studí na prsou. Projede pod klenutou bránou u čerpací stanice a odbočí do garáže. Ve změněné akustice ji zcela pohltí hluk motoru.

Pod oprýskaným žlutým zábradlím se povalují střepy a z trychtýřovitého reproduktoru na zdi visí odstřižené kabely.

Když Saga mine obrovské posuvné dveře, plechy zakrývající hlubokou rýhu v podlaze pod jejími pneumatikami zaduní.

Pokračuje po betonové rampě dolů a v duchu přemítá nad nedořešenou záhadou.

Proč by ta žena spustila alarm a zůstala na místě, jestli je do té vraždy nějak namočená?

A proč by vrah zanechal na místě svědkyni, pokud s tím nic společného nemá?

Z hlediska bezpečnostní policie znamená svědkyně bezpečnostní riziko bez ohledu na to, jestli s tím má cokoli společného, nebo se jenom náhodou ocitla ve špatnou dobu na špatném místě.

Saga opatrně brzdí a sjíždí garáží v kruzích čím dál hlouběji.

Identitu té ženy už mají zjištěnou. Jmenuje se Sofia Stefansonová a zřejmě si přivydělává jako prostitutka, i když to zatím nikdo nepotvrdil.

Zatím vědí jenom to, co sama říká a co je uvedeno v několika dokumentech, které našli v jejím bytě.

Saga zatím nepovažuje za vyloučené ani to, že Sofii rekrutovala nějaká teroristická skupina.

Třeba tam byla jenom jako návnada, možná ji natočili s ministrem zahraničí v posteli a chtěli ho vydírat.

Ale proč byl potom zavražděn?

Saga uvolní nohu z brzdy a sjede do nejnižšího podlaží, čtyřicet metrů pod zemí.

Projede kolem několika osamocených zaparkovaných aut. Zajede do nejzadnější části parkoviště, kde se kolem motocyklu víří červený prach. Zastaví a dojde k modrým protidetonačním dveřím.

Saga protáhne svůj průkaz čtečkou, vyťuká devítimístný kód a několik vteřin počká, než se dveře otevrou.

Ještě jednou se legitimuje, strážce si od ní vezme zbraň a klíče a zapíše její příchod. Potom ještě musí projít bezpečnostním skenerem, než ji vpustí do dalších dveří. V místnosti pro personál s malou kuchyňkou sedí Jeanette Flemingová, psychologka a odbornice na výslechy. Je to půvabná žena středního věku s krátkými světlehnědými vlasy.

Jeanette je jako vždy elegantně oblečená a právě snídá salát z plastové krabičky, která leží vedle ní na stole.

„Víš, že tě nebalím, ale jsi neskutečně krásná,“ řekne a zanoří plastovou vidličku do salátu. „Vždycky se snažím to nějak vytěsnit... asi z pudu sebezáchovy.“

Jeanette uloží zbytek salátu do ledničky a vykročí společně se Sagou k výtahům.

„Jak to vypadá s tvým odvoláním?“

„Dostala jsem definitivní zamítnutí.“

„Sakra.“

Jeanette čekala osm let, než její manžel konečně nazná, že nastal vhodný čas na dítě, a on ji nakonec opustil. Než podala u krajské rady žádost o umělé oplodnění, tři roky se přes internet pokoušela najít nového partnera.

„Já už nevím, možná zajedu do Dánska... ale zároveň přečci, aby to dítě mluvilo švédsky,“ zavtipkuje Jeanette a postaví se do výtahu vedle Sagi.

Stiskne tlačítko nejnižšího podzemního podlaží, dveře se za nimi zavřou a zařízení se dá s duněním do pohybu.

„Četla jsem jen první zprávu na telefonu,“ řekne Saga.

„Zacházeli s ní zbytečně brutálně, dostala strach a úplně se uzavřela,“ řekne Jeanette. „Ale zřejmě dostali nařízeno postupovat tvrdě.“

„Od koho? Kdo mohl něco takového nařídit?“

„To nevím,“ odpoví Jeanette.

Rychle sjíždějí šachtou dolů. Světlo z výtahu ozařuje hroubou skalní stěnu. Zahlédnou záblesk závaží, které vzápětí zmizí nahoře nad nimi.

„Sofia se bojí další bolesti... Potřebuje někoho, kdo jí bude naslouchat, kdo ji bude chránit.“

„Kdo tohle nepotřebuje?“ usměje se Saga.

Dojedou dolů a rychlým krokem chvátají chodbou. V této hloubce panuje tichá šed.

Výpověď Sofie Stefanssonové potvrzuje i zpráva soudního lékaře, který v její krvi zjistil vysokou hladinu rohypnolu. Má poraněná zápěstí a kotníky, vnitřní strany stehen má pokryté modřinami a na židli, kterou bylo rozbito okno, se našly její otisky prstů.

Jestli mluví pravdu, potom je Sofia podle zákona o koupi sexuálních služeb obětí. Byla svým zákazníkem zneužita a zbita a měla by si promluvit s psychologem i policisty.

Ale protože může být zároveň zapojena do závažných teroristických činů, ocitá se mimo běžné zákony a principy spravedlnosti.

„Myslím, že bude nejlepší, když zůstanu v pozorovatelně,“
podotkne Jeanette.

Saga Bauerová vytuká kód a otevře dveře staré nádrže na led.

Světlo ve velké místnosti bez oken je velmi ostré a sledovací kamery zaznamenávají každý pohyb v místnosti.

Nádrž byla určena pro dvě stě tun ledu, který by v případě jaderné války zajišťoval, že teplota v rozlehlém krytu vlivem teplých lidských těl příliš nestoupne.

Sofia Stefánssonová se kymácí v podivné poloze na plachtě rozložené uprostřed podlahy. Lokty má spoutané za zády, visí v předklonu a většinou váhy spočívá na provaze napnutém od kladky, která je zavěšená pod traverzou u stropu. Ramena má sevřená, hlavu sklopenou a zplihlé vlasy jí visí do obličeje.

Saga dojde rovnou k Sofii, přesvědčí se, že je naživu, a vysvětlí jí, že ji teď opatrně spustí na zem, ale že by bylo dobré, aby se pokusila zapojit nohy, a dopadla tak na zem pomalu.

Saga dojde k navijáku, uvolní brzdu a začne provaz povolovat. Kladka cvaká Sofii nad hlavou a ona pomalu klesá k zemi. Jedna noha se jí pod vahou těla ohýbá v nepříroze-
ném úhlu.

„Došlápněte na paty a vzeprěte se,“ zavolá na ni Saga.

Sofia má kůži na kotnících plnou odřenin a Saga si vzpo-
mene na krvavé řemeny na posteli v patře ministryvy vily.

Nejdřív ležela spoutaná tam a potom tady, bez jakéhokoli
kontaktu se světem, bez jediného slova vysvětlení.

Sofia leží na boku na plachtě. Dýchá ztěžka a vyčerpaně.
Nenalíčená vypadá mladší, klidně může být ještě skoro dítě.
Oční víčka má oteklá a modřiny na krku jí mezitím ztmavly.

Když jí Saga uvolní paže z látkových pout, dívka se zachvě-
je a propne celé tělo.

„Prosím, neubližujte mi,“ zasípá. „Prosím, já vůbec nic ne-
vím.“

Saga dojde ke zdi, namotá volný konec provazu ke stropu
a potom si k Sofii přitáhne židli.

„Jmenuju se Saga Bauerová, jsem komisařka bezpečnostní
policie.“

„Už ne,“ zašeptá Sofia. „Prosím, já už nemůžu.“

„Sofie, poslouvejte mě... Neměla jsem tušení, že s vámi
budou takhle zacházet, je mi to moc líto a rozhodně na to
upozorním svého šéfa,“ řekne Saga.

Sofia trochu zvedne hlavu ze země. Tváře má plné rudých
skvrn od pláče, už na sobě nemá žádné šperky a z pocené hně-
dé vlasy jí visí kolem bledého obličjeje.

Saga si waterboarding sama vyzkoušela, patřilo to ke spe-
ciálnímu výcviku, ale o jeho efektivitě přesvědčená není.

Podívá se na kbelík s hadříkem na nádobí v krvavé vodě a pomyslí si, že to jediné, co tohle mučení odkrývá, jsou tajemství mučitele.

Saga odšroubuje víčko z láhve minerálky, pomůže Sofii, aby se napila, a pak jí podá kus čokolády.

„Kdy budu moct jít domů?“ zašeptá Sofia.

„To nevím, nejdřív musíme znát odpovědi na několik otázek,“ odpoví lítostivě.

„Už jsem všechno řekla, neudělala jsem nic špatného, vůbec nevím, proč tady jsem,“ pláče Sofia.

„Já vám věřím, ale musím vědět, proč jste v tom domě byla.“

„Už jsem všechno řekla,“ zasténá Sofia.

„Tak mi to povězte ještě jednou,“ požádá ji Saga jemně.

Sofia opatrně zvedne ztuhlé ruce, aby si osušila uslzené oči.

„Dělám eskort servis a on mě kontaktoval,“ odpoví tiše.

„Jak? Jak vás kontaktoval?“

„Mám inzerát a on mi poslal mail, ve kterém napsal, o co má zájem.“

Mladá žena se pomalu posadí, vezme si od Sagy další kousek čokolády, vloží si jej do úst a žvýká.

„Měla jste s sebou slzný plyn. To míváte vždycky?“

„Ano, mívám. I když zákazníci jsou většinou milí a ohleduplní... Potíže bývají spíš s těmi, kteří se do mě zamilují. S násilím se příliš často nesetkávám.“

„Ale copak nikdo neví, kam jdete, aby vám mohl přijít na pomoc, kdyby se někdo stalo?“

„Pokaždé si do diáře zapíšu jméno a adresu... A Tamara, moje nejlepší kamarádka... ta už ho jako zákazníka měla a nebyl s ním žádný problém.“

„Jak se Tamara jmenuje dál?“

„Jensenová.“

„Kde bydlí?“

„Odstěhovala se do Göteborgu.“

„Máte na ni telefon?“

„Mám, ale nevím, jestli ještě platí.“

„Máte ještě nějaké další kamarádky, které dělají eskort?“

„Ne.“

Saga udělá několik kroků, pohlédne na Sofii a pomyslí si, že o své práci nejspíš říká pravdu.

Její slovům nic neprotiřečí, i když je až překvapivě málo toho, co je potvrzuje.

„Co o svém zákazníkovi víte?“

„Nic... Jen mi zaplatil až příliš dobře na to, že chtěl jenom přivázat k posteli,“ odpoví Sofia.

„Vy jste ho přivazovala k posteli?“

„Proč se mě pořád ptáte na to samé? Nechápu to, já přece nelžu. Proč bych měla lhát?“

„Jenom mi povězte, co přesně se stalo, Sofie,“ řekne Saga a pokusí se zachytit Sofiin pohled.

„Omámil mě a přivázal k posteli.“

„Jak ta postel vypadala?“

„Byla veliká, moc si na ni nepamatuju. Copak na tom záleží?“

„O čem jste si povídali?“

„O ničem, jenom byl nepříjemný.“

Technici prošli její počítač, telefon a diář s adresami — a vůbec nic nenaznačovalo, že by si Sofia byla vědoma toho, že jejím zákazníkem byl švédský ministr zahraničí.

Saga si prohlíží sevřené rty a vyčerpaný obličej mladé ženy. Znovu ji napadne, že Sofia se svého původního vyprávění drží snad trochu moc přesně. Skoro jako by se vyhýbala přílišným detailům, aby ji nepřistihli při lži.

„Když jste přišla do vily, stálo za plotem nějaké auto?“

„Ne.“

„Co odpověděl do domácího telefonu, když jste zazvonila?“ ptá se Saga dál.

„Netuším, co je ten chlap zač,“ řekne Sofia nalomeným hlasem. „Chápu, že je to někdo bohatý a důležitý, ale jinak nevím nic než to, že si říkal Wille. Ale na tom není nic divného, že lidi nepoužívají svoje skutečná jména.“

Saga si pomyslí, že pokud Sofia patří k nějaké radikalizované skupině a sympatizuje s jejími cíli, potom nic nepřízná. Ale pokud ji nějak oklamali nebo ke spolupráci přinutili, pak je tu určitá šance, že se otevře.

„Sofie, jestli mi chcete něco říct, budu vám naslouchat... Nikoho jste nezabila, to už přece vím, a proto si myslím, že bych vám mohla pomoci,“ řekne Saga. „Ale abych to mohla udělat, potřebuju znát pravdu.“

„Jsem z něčeho obviněná?“ zeptá se Sofia tiše.

„Stala jste se svědkyní vraždy švédského ministra zahraničí, ležela jste spoutaná v jeho posteli, rozbila jste židli jeho okno, uklouzla jste v kaluži jeho krve.“

„To jsem netušila,“ zašeptá Sofia a ještě víc zbledne.

„Takže potřebuju další odpovědi... Chápu, že vás někdo oklamal nebo přinutil, ale ráda bych od vás slyšela, co jste tam včera večer měla za úkol.“

„Neměla jsem žádný úkol, nechápu, jak to myslíte.“

„Když se mnou nechcete spolupracovat, nemůžu pro vás nic udělat,“ řekne Saga úsečně a zvedne se ze židle.

„Neodcházejte, prosím,“ řekne mladá žena zoufalým hlasem. „Pokusím se vám pomoci, slibuju.“

II



Saga nechá Sofii žadonit, aby ji nenechávala o samotě, dojde až ke dveřím a položí ruku na kliku.

„Jestli někdo vyhrožuje vám nebo vaší rodině, můžeme vám pomoci,“ řekne Saga a otevře dveře. „Můžeme vám zajistit bezpečné bydlení, zařídit novou identitu. Můžete se zachránit.“

„Já to nechápu... Kdo by nám vyhrožoval? Proč bychom měli... Nedává to smysl...“

Saga si znovu pomyslí, že Sofia se opravdu možná jen ocitla v nesprávný čas na nesprávném místě. Pak ale zůstává otázka, proč by za sebou profesionální zabiják nechával svědka.

A jestli je Sofia opravdu jenom svědkyní vraždy, pak musela vidět něco, co je ve vyšetřování posune dál. Během předchozích výslechů nedokázala říct o vzezření pachatele nic bližšího. Pořád jenom opakovala, že měl zakrytý obličej a že se to celé odehrálo hrozně rychle.

Saga ji musí přimět, aby si vybavila skutečné detaily, protože i jediná podrobnost může strhnout závoj a otevřít její paměť pro skutečnosti, které kvůli utrpenému šoku zapomněla.

„Viděla jste vraha,“ řekne Saga a otočí se.

„Ale měl na sobě lupičskou kuklu, to už jsem přece říkala.“

„Jaké měl oči?“ zeptá se Saga a zase dveře zavře.

„To nevím.“

„Jaký měl nos?“

Sofia zavrtí hlavou. Na rtu jí praskne ranka a začne krváčet.

„Na ministra někdo vystřelil, vy jste se otočila a uviděla pachatele se zbraní v ruce.“

„Chtěla jsem odtamtud jen co nejrychleji pryč. Rozběhla jsem se, uklouzla a našla jsem poplašné zařízení, které...“

„Počkejte chvíli,“ řekne Saga. „Musíte mi říct, jak vypadal pachatel ve chvíli, kdy jste se otočila.“

„Oběma rukama držel pistoli.“

„Takhle?“ zeptá se Saga a naznačí obouruční držení zbraně.
„Ano, ale díval se přímo před sebe, jako by mě vůbec nevnímal... Vůbec ho nezajímalo, že tam jsem, dokonce si nejsem jistá, jestli o mně vůbec věděl. Všechno se to seběhlo tak rychle. Byl za mnou, ale pak přeběhl a chytil Willeho za vlasy...“

Sofia se odmlčí a dívá se před sebe, jako by v duchu skutečně začínala vidět průběh událostí.

„Chytil ho za vlasy?“ zeptá se Saga tiše.

„Po druhém výstřelu padl Wille na kolena... a vrah ho chytil za vlasy, přiložil mu pistoli k oku... Nevím, bylo to úplně neskutečné.“

„Wille určitě hodně krvácel, že ano?“

„Strašně.“

„Měl strach?“ pokračuje Saga.

„Vypadal hrozně vyděšeně,“ zašeptá Sofia. „Chtěl získat čas a říkal, že je to omyl. Krk měl plný krve, takže mu bylo špatně rozumět. Ale pokoušel se říct, že je to omyl a že ho má nechat naživu.“

„Co přesně říkal?“

„Říkal, že... Myslíš si, že víš všechno, ale tak to není... A na to mu vrah odpověděl... úplně klidně... že Ratjen otevřel dveře... Počkejte, řekl to takhle: Ratjen otevřel dveře... a všechny pohlí peklo... řekl vás všechny.“

„Ratjen?“

„Ano.“

„Nemohlo to jméno znít nějak jinak?“

„Ne... nebo... ne, myslím, že znělo přesně takhle.“

„Vypadalo to, že ministr ví, kdo je Ratjen?“

„Ne,“ odpoví Sofia a zavře oči.

„Zkuste si vzpomenout, co ještě řekl.“

„Nic... nic víc jsem neslyšela.“

„Co myslel tím, že Ratjen otevřel dveře?“

„To nevím.“

„Je to Ratjen, kdo to dělá? Je to on, kdo všechny stáhne do pekla?“ zeptá se Saga zvýšeným hlasem.

„Prosím.“

„Co myslíte?“ pokračuje Saga.

„Nevím,“ odpoví Sofia a osuší si slzy z tváří.

Saga rychle dojde ke dveřím a slyší Sofii, jak za ní volá, že opravdu neví.



Řidič vládní limuzíny nervózně pohlédne do zpětného zrcátka, aby zkontroloval, jestli druhé auto jede stále těsně za ním.

Zvuk motoru v podobě příjemného vrnění proniká karoserií volva, které bylo vyrobeno na objednávku pro švédského ministerského předsedu.

Bezpečnostní policie před rokem rozhodla o tom, že premiér země bude jezdit v zesíleném pancéřovém voze, který váží téměř čtyři tuny a má dvanáctiválcový motor o síle čtyř set padesáti tří koní. Je to automobil, se kterým se dá couvat více než stokilometrovou rychlostí a jehož okenní skla jsou zkonstruována tak, aby odrazila i vysokorychlostní střely.

Na prostorné kožené pohovce, která tvoří zadní sedadlo, sedí premiér s levou rukou lehce spočívající palcem a ukazovákem na zavřených očích. Sako tmavomodrého obleku má rozepnuté a červená kravata mu visí šikmo přes košili.

Vedle něho sedí Saga Bauerová ve své motorkářské kombinéze. Ještě se nestačila ani převléknout a po náročné noci a ránu má tělo celé rozehřáté. Nejradši by si rozepnula zip kombinézy až k pupku, ale nejde to, protože pod koženým oblekem je stále ještě nahá.

Na pravém sedadle vedle řidiče sedí nejvyšší šéf bezpečnostní policie Verner Sandén. Pravou rukou objímá opěradlo, pootočil své dlouhé tělo tak, aby viděl na premiéra, a stručně ho informuje o rychlém zásahu bezpečnostní policie.

Hlubokým hlasem chronologicky popisuje události od příjezdu Sagy Bauerové k vile přes nařízené uzavírky a urychlené ohledání místa činu až po nepřetržitě přicházející informace od techniků.

„Vila je dokonale uklizená, po tom, co se v noci stalo, tam není ani památka,“ uzavře Verner svůj monolog.

„Pořád myslím na jeho rodinu,“ odvětví premiér tiše a zahledí se z okna.

„Musíme je udržet mimo dění — rozhodně je potřeba uchovat vše v naprosté tajnosti.“

„Tvrdíte, že situace je vážná,“ pronese premiér, zatímco vytukává na mobilním telefonu jakousi zprávu.

„Ano, je tu několik zvláštních okolností, kvůli kterým jsme se s vámi potřebovali okamžitě setkat,“ odpoví Verner.

„Ale jistě víte, že dnes večer odlétám do Bruselu a vlastně na tu záležitost teď vůbec nemám čas,“ vysvětlí premiér.

Saga cítí, jak se jí zpocený zadek lepí ke koženým nohavicím.

„Máme co do činění s profesionálním nebo poloprofesionálním vrahem, který přesně plní zadaný úkol,“ řekne a pokusí se trochu poposednout.

„Bezpečnostní policie vždycky věří na velké konspirace,“ řekne premiér a znovu se zahledí na displej telefonu.

„Pachatel použil poloautomatickou zbraň s tlumičem, který ochlazuje prachové plyny,“ řekne. „Ministra zahraničí zabil průstřelem pravého oka a potom sebral nábojnici, sklonil se nad mrtvým tělem, přiložil hlaveň k levému oku, vystřelil, zase sebral nábojnici, otočil...“

„Dobře, sakra,“ zareaguje premiér a podívá se na ni.

„A nebyl to pachatel, kdo spustil poplach,“ pokračuje Saga. „Ale přestože siréna dělala takový rámus, že byla vzhůru celá čtvrť, a přestože policie už byla na cestě, vrah zůstal na místě, a než odešel z domu, vydloubal kulky z podlahy i zdi. Přesně znal umístění bezpečnostních kamer — není zachycený na jediném záznamu... A víceméně vám můžu slíbit, že technici nenajdou vůbec nic, co by nás k němu přivedlo blíž.“

Odmlčí se a pohlédne na premiéra, který se napije chlazené minerálky, odloží těžkou skleničku na dřevěnou leštěnou desku stolu a otre si ústa.

Vůz projíždí diplomatickou čtvrtí a pokračuje do severní části ostrova Djurgården. Nalevo se rozprostírají rozsáhlé travnaté plochy parku Gärdet. V sedmnáctém století tu bylo

vojenské cvičiště, ale dnes je tu k vidění jenom několik běžců a pejskařů.

„Takže to vlastně byla poprava?“ zeptá se chraplavě premiér.

„Důvod zatím neznáme, ale zřejmě šlo o nějaký druh vydírání. Pachatel se chtěl dostat k tajným informacím,“ vysvětlí Verner. „Je možné, že pan ministr byl donucen něco říct před kamerou.“

„To nezní dobře,“ zašeptá premiér.

„Ne. Jsme přesvědčeni o tom, že jde o politický terorismus, ačkoli se k činu zatím nikdo nepřihlásil,“ odpoví Verner.

„Terorismus?“

„U ministra doma byla v té době prostitutka,“ řekne Saga.

„Každý má své problémy,“ odpoví premiér a promne si skobovitý nos.

„Ano, ale...“

„Nechte to být,“ přeruší ji premiér.

Ze silnice vzlétne havran, k zemi se snese několik listů a v nedaleké ohradě stojí šedý kůň a nechává na sebe dopadat drobné kapky deště.

Saga zašilhá na premiéra. Má nepřítomný pohled a sevřené rty. Ráda by věděla, jestli se právě snaží vstřebat to, co se stalo. Ministr zahraničí jeho vlády byl zavražděn. Možná právě s rostoucí hrůzou myslí na poslední případ, kdy k něčemu takovému došlo.

Jednoho šedého podzimního dne roku 2003 byla ministryně zahraničí Anna Lindhová s kamarádkou na nákupu, kde ji napadl neznámý muž a pobodal ji nožem do paží, hrudníku a břicha.

Nedoprovázel ji žádný osobní strážce. Poté co jí bylo v transfuzích dodáno přes osmdesát litrů krve, podlehla na operačním stole těžkým zraněním.

Tehdejší Švédsko bylo jiné, byla to země, kde se ještě zdálo, že politici mají právo udržovat socialistickou ideu mezi národní zdvořilosti.

„Ale ta žena, kterou ministr zahraničí zneužil,“ pokračuje Saga a hledí premiérovi přímo do očí, „ta žena zaslechla část rozhovoru, která nás přivádí k myšlence, že se jedná o první z řady plánovaných vražd.“

„Vražd? Jakých zatracených vražd?“ vyhrkne premiér zvýšeným hlasem.

Premiérovo volvo přejede úzký kamenný most, těsně za ním odbočí doleva a pokračuje podél kanálu. Štěrková cesta skrípe pod pneumatikami a dvě kachny utečou do vody a odplavou pryč od břehu.

„Pachatel vyslovil jméno Ratjen, zřejmě jde o jakousi klíčovou osobu,“ řekne Verner.

„Ratjen?“ opakuje premiér udiveně.

„Domníváme se, že jsme ho identifikovali. Jmenuje se Salím Ratjen a právě sedí ve vězení za obchod s narkotiky,“ vysvětluje Saga a nakloní se dopředu, aby se jí kožený oděv odlepil od vlhkých zad.

„A také vidíme spojitosti mezi noční vraždou a šejchem Ajjádem al-Džáhizem, který je vůdcem jedné skupiny napojené na teroristy v Sýrii,“ doplní Verner.

„Tohle jsou jediné snímky Ajjáda al-Džáhize, které máme,“ řekne Saga a podrží premiérovi před očima svůj telefon.

Krátké video zobrazuje tvář staršího sympatického muže s prošedivělými vousy a brýlemi. S úsměvem hovoří přímo do kamery takovým tónem, jakým se poučují pozorní školáci.

„Má brýle od krve,“ zašeptá premiér.

Šejch Ajjád al-Džáhiz uzavře krátkou řeč a rozhodí rukama v dobrosrdečném gestu.

„Co říkal?“

„Říkal... Táhli jsme nevěrné za nákladními vozy, až se provazy uvolnily... Teď je naším úkolem najít vůdce, kteří podporují bombardování, a střílet do nich, dokud jejich obličeje nezmizí,“ odpoví Saga.

Premiér si roztřesenou rukou otře ústa.

Vracejí se přes můstek Lilla Sjötullsbron a zamíří s vozem k přístavišti malých lodí.

„A bezpečnostní služba ve věznici Hall nahrála rozhovor Salíma Ratjena, který vedl s kýmsi na neregistrovaném

telefonním čísle,“ pokračuje Verner. „Hovořili spolu arabsky o třech velkých slavnostech. První se termínem shoduje se včerejší smrtí ministra zahraničí... ke druhé má dojít tuto středu a ke třetí sedmého října.“

„Panebože,“ zamumlá premiér.

„Máme čtyři dny,“ řekne Verner.

Když prudce zatočí a vyrazí zpátky směrem k televizní věži Kaknästornet, o střechu auta zavadí několik větviček se světlezelenými listy.

„Jak je možné, že tohohle Ratjena nemáte pod kontrolou?“ zeptá se premiér a ze zásobníku ve dveřích vytáhne papírový ubrousek.

„Nikdy předtím na teroristickou síť napojený nebyl,“ odpoví Verner.

„Takže se zradikalizoval ve vězení,“ odvětí premiér a osuší si ubrouskem krk.

„Ano, přesně tak to vypadá.“

Děšť zesílí a řidič zapne stěrače, které začnou neslyšně odstraňovat drobné kapky z čelního skla.

„A vy se domníváte, že jednou z těch... slavností bych mohl být já?“

„I s takovou verzí musíme pracovat,“ odpoví Saga.

„Takže vy se mi právě snažíte sdělit, že mě ve středu možná někdo přijde zabít,“ pronese premiér, aniž by skrýval své rozčilení.

„Musíme přimět Ratjena, aby mluvil... musíme znát jeho plán dřív, než bude pozdě,“ odpoví Verner.

„A na co sakra čekáte?“

„Máme za to, že Salíma Ratjena nemá smysl vyslyšet běžným způsobem,“ pokusí se Saga o vysvětlení. „Neodpovídal na otázky při výslechu před pěti lety a ani u soudu neřekl jediné slovo.“

„Ale máte přece zatraceně svoje metody, ne?“

„Někoho zlomit může trvat i několik měsíců,“ odpoví Saga.

„Dělám celkem důležitou práci,“ řekne premiér a zmuchlá ubrousek. „Jsem ženatý, mám dvě děti...“

„Je nám to líto,“ podotkne Verner.

„Teď jste konečně poprvé opravdu potřební — tak mi neříkejte, že s tím nemůžete nic udělat.“

„Zeptejte se mě, co je teď nutné udělat,“ řekne Saga.

Premiér na ni zaskočeně pohlédne a trochu si uvolní kravatu.

„Co je teď nutné udělat?“ opakuje po ní.

„Požádat řidiče, aby zastavil a vystoupil z vozu.“

Právě dojeli k výběžku Loudden s mohutnými nádržemi na naftu. Nízký hřbet dlouhého přístavního mola téměř mizí v šedivém dešti.

Premiér se stále tváří nechápavě, ale nakloní se k řidiči a promluví s ním.

Z nebe se teď do kaluží snášejí těžké kapky mrznoucího deště. Řidič krátce informuje posádku vozidla, které je celou dobu následuje, a pak zastaví vedle jedné z obřích palivových nádrží.

Za nimi tiše zaparkuje černé BMW.

Řidič vystoupí a postaví se několik metrů od auta. Světlo béžová uniforma mu během několika vteřin ztmavne deštěm.

„Takže, co budeme dělat?“ zeptá se premiér znovu a pohlédne na Sagu.

Stín velkého mraku se pomalu sune rovinatou krajinou, pronikne přímo skrz plot zabezpečený ostnatým drátem, protěče přes pruh žlutnoucí trávy a vyšplhá se po sedm metrů vysoké zdi.

Na oddělení T ve věznici s ostrahou Kumla právě skončila pracovní směna a patnáct trestanců se snaží získat místo v maličké posilovně na konci chodby.

Nejsou tu povoleny žádné buliny, činky, činkové žerdi ani jiné náradí, které by se dalo použít jako zbraň.

Když dovnitř vstoupí Reiner Kronlid se svým osobním strážcem z Bratrstva, ostatní vězni jim uhýbají. Reiner má velkou moc, protože má pod kontrolou veškeré dodávky narkotik na oddělení, a svou pozici si střeží jako oko v hlavě.

Aniž by musel říct jediné slovo, hubený muž sleze z rotopedu a rychle papírem otře sedlo i řídítka.

Poskrábané stěny ozařuje oslnivé světlo zářivek a vzduch je ztěžklý pachem potu a tygří masti.

Za přepážkou z plexiskla jako obvykle postává skupinka starých narkomanů a okolo rozkládacího pingpongového stolu běhají dva Albánci z malmöského gangu.

Když se v linii bledého slunečního svitu ocitne mrak, místnost potemní.

Joona Linna dokončí sérii shybů, pustí se tyče připevněné ke stropu, měkce doskočí na podlahu a podívá se z okna. Tělocvičnu opět zaplní sluneční paprsky. Zorničky se mu stáhnou a šedé oči několik vteřin připomínají roztavené olovo.

Joona je hladce oholený a blondaté vlasy má ostríhané nakrátko, téměř vyholené. Krčí čelo a rty má vážně sevřené. Oblečený je ve světlemodrém tričku, jehož napjaté švy zvyrazňují vypracované svaly.

„Ještě jednu sérii, než přejdeme k širokému úchopu,“ řekne mu Marko.

Marko je starý šlachovitý vězeň, který sám od sebe přijal úlohu Joonova osobního strážce. Mezi jednotlivými skupinami trestanců na oddělení panuje trvalé napětí, a ačkoli je stav právě teď celkem vyrovnaný, Marko Joonu Linnu ve věznici na každém kroku následuje.

K tělocvičně se blíží nový vězeň s vyhublým obličejem a orlím nosem. Cosi skrývá v ruce, kterou tiskne k boku. Má špičaté lícní kosti, bledé rty a řídké vlasy, které si stáhl do tenkého ohonu.

Není oblečený ve sportovním, má na sobě rozepnutou oranžovočervenou flísovou mikinu, která odkrývá jeho potetovaný krk a hrudník.

Někdo otevře dveře a v náhlém průvanu po podlaze přelétne chomáč prachu a vlasů.

Hubený muž projde pod poslední z bezpečnostních kamer, které jsou zavěšené u stropu, vejde do tělocvičny a zastaví se před Joonou.

Jeden z dozorců za zástěnou se otočí a obuškem přitom zavadí o plexisklo.

Několik dalších vězňů se obrátí k Joonovi s Markem.

Atmosféra v tělocvičně houstne, najednou jsou všichni ve střehu.

V nastalém tichu se ozývá jenom vysokofrekvenční tón ventilace.

Joona se znovu postaví pod hrazdu, vyskočí nahoru, zachytí se rukama a přitáhne se.

Marko stojí za ním a potetované šlachovité ruce mu volně visí podél těla.

Pokaždé když se Joona vytáhne bradou nad hrazdu, kůže na spáncích se mu viditelně napne.

„To jsi ty, ten polda?“ zeptá se muž s úzkým obličejem.

Nehybným vzduchem se pomalu snášejí k zemi zrnka prachu. Dozorci za plexisklem prohodí několik slov s jedním z vězňů a vykročí zpátky do služební místnosti.

Joona se znovu vytáhne vzhůru.

„Ještě třicet,“ řekne Marko.

Muž s hubeným obličejem zírá na Joonu. Pot se mu leskne na úzkém horním rtu a stéká podél uší po tvářích.

„Já tě dostanu, ty děvko,“ řekne a pokusí se o úsměv.

„*Nyt pelkään*,“ odpoví Joonu tiše finsky a znovu se přitáhne.

„Rozumíš?“ usmívá se muž. „Rozumíš sakra, co ti říkám?“

Joonu si všiml, že příchozí skrývá u boku nůž vyrobený z dlouhého střepu, oblepeného stříbrnou lepicí páskou.

Bude mířit nízko, pomyslí si Joonu. Zkusí mě trefit pod žebra. Bodnout někoho sklem je skoro nemožné, ale jestli má střep pod páskou nabroušený, mohl by proniknout do těla dřív, než se zlomí.

Několik dalších trestanců se shromáždilo za průhlednou stěnou tělocvičny a sledují je lačnými pohledy. Řeč jejich těl prozrazuje zadržované vzrušení. Pomalu a jakoby náhodou si stoupají před objektivy bezpečnostních kamer.

„Jseš fízl,“ sykne muž a rozhlédne se po ostatních. „Víte, že je to fízl?“

„Fakt?“ pousměje se jeden z diváků a napije se z plastové láhve.

Mužovi se ztrhanými rysy se na krku zahoupe křížek, který má pověšený na řetízku. Jizvy na vnitřních stranách paží má rozežrané od kyseliny askorbové, kterou používá k ředění heroinu.

„Do prdele, to si piš,“ pokračuje vězeň s vyzáblou tváří. „Je od státní kriminálky. Zatracená svině, hajzl fízlovské.“

„Aha, tak proto mu tady všichni říkají Polda,“ pronese ironicky muž s láhví v ruce a tiše se zasměje.

Joonu Linna dál soustředěně provádí shyby.

Reiner Kronlid sedí s kamenným výrazem na rotopedu a sleduje dění před sebou jako nehybně vyčkávající plaz.

Do tělocvičny vstoupí jeden z mužů z Malmö a dá se do klusu na běhacím pásu. Místností se ozývá rytmické dupání a hučení přístroje.

Joona se pustí hrazdy, měkce přistane na podlaze a pohlédne na muže se zbraní.

„Můžu ti říct pár slov k zamyšlení?“ pronese se svým obvyklým finským přízvukem. „Předstíraná nevědomost se rodí z jistoty, domnělá slabost se rodí z...“

„Co to sakra meleš?“ skočí mu do řeči muž.

Když Joona skončil jako výsadkář, dostal se ke zvláštní operační jednotce a prošel v Nizozemí výcvikem nekonvenčních metod boje nablízko a používání inovativních zbraní. Poručík Rinus Advocaat ho vycvičil pro situace, jako je právě tato. Joona přesně ví, jak má muže uchopit za paži a zneškodnit opakovanými údery do krku, vykrotit mu zbraň z ruky, zarazit mu ji do krční jamky a ulomit špičku.

„Zabij toho fízla,“ sykne jeden muž z Bratrstva a zasměje se. „Netroufneš si...“

„Drž hubu,“ přeruší ho mladší vězeň.

„Zabij ho,“ směje se znovu ten druhý.

Trestanec s hubenými lícemi sevře v ruce nůž, přiblíží se k Joonovi a oba se setkají očima.

Jestli ho teď napadne, Joona ví, že se musí ovládnout, aby nevykonal sérii pohybů, kterou má pevně zakódovanou v těle.

Jenom muže chytí za paži, vykrotí mu nůž z ruky a potom ho svalí na zem.

Celé dva roky, které zatím ve vězení strávil, se mu dařilo vyhýbat se větším potyčkám. Jeho jediným cílem bylo odsedět si trest a začít nový život.

Joona se k nováčkovi s improvizovaným nožem otočí zády. Prohodí pár slov s Markem a přitom sleduje odraz muže v okně do zahrady.

„Mohl jsem toho fízla zabít,“ řekne ozbrojený muž a rychle dýchá drobným nosem.

„Ne, tos nemohl,“ odpoví Marko přes Joonovo rameno.

Od chvíle, kdy byl komisař Joon Linna u stockholmského soudu odsouzen za únos vězně z vazby, uplynulo třiačtyřicet měsíců. S pouty na ruku i nohou ho odvezli do státní centrály pro příjem dlouhodobě odsouzených ve věznici Kumla.

Vězeňská převozní jednotka převzala několik věcí, které měl u sebe, rozhodnutí o umístění a legitimaci. Zavedli Joonu k registraci, musel se svléknout, zanechat vzorek moči kvůli testu na drogy. Dostal nové oblečení, ložní prádlo a kartáček na zuby.

Po pětidenním šetření byl namísto bezpečnostního oddělení v Saltviku, kde obvykle končivali odsouzení policisté, umístěn na oddělení T. Následující roky měl strávit v cele o šesti metrech čtverečních, s linoleem na podlaze, umyvadlem a malým oknem, opatřeným pancéřovým sklem a mříží.

Prvních osm měsíců pracoval Joon společně s ostatními trestanci ve velké prádelně. Seznámil se s mnoha muži z druhého patra, všem vyprávěl o své dřívější práci u Státní kriminální policie i o soudním řízení. Věděl, že svou minulost utajit nemůže. Když na oddělení přijde nový vězeň, všichni ostatní se chtějí rychle dozvědět co nejvíc o jeho rozsudku.

S většinou skupinek na oddělení má neutrální vztah, ale od Bratrstva a jeho vůdce Reinera Kronlida se drží dál. Bratrstvo je napojeno na pravicové extremisty a ve velkých věznicích se stará o zajišťování ochrany a obchod s narkotiky.

Koncem léta se k Joonovi připojilo devatenáct trestanců, kteří projevíli zájem o studium. Vytvořili studijní kroužek, ve kterém se vzájemně podporují, a do dnešního dne odpadli zatím jenom dva.

Každodenní rutina činí z věznice jakýsi extrémně pomalý hodinový stroj. Dveře všech cel se otevírají v osm hodin ráno a v osm hodin večer se zase zavírají. S každým krůčkem hodinových ručiček odhoří malý kousek života za mřížemi.

Jakmile ráno zabzučí automatický zámek dveří, Joono vyjde z cely, osprchuje se a nasnídá. Potom se celé oddělení vydá dolů do ledově chladných podzemních chodeb, které propojují jednotlivé části věznice podobně jako kanalizační síť.

Muži minou odbočku k zavřenému kiosku, počkají, až se otevrou dveře, a pokračují chodbou dál.

Kluci z Malmö se z pověřivosti konečky prstů dotknou Zlatana Ibrahimoviće namalovaného na zdi a pak zmizí do dílen práškové lakovny.

Studijní skupina místo toho pokračuje do knihovny. Joono je v polovině rekvalifikace na zahradníka a Marko konečně splnil podmínky pro studium na gymnáziu. Když Joonovi říkal, že se rozhodl pro přírodovědný program, trásla se mu brada.

Toto by mohl být další stejný den ve vězení. Ale pro Joonu není, protože se má setkat s Valerií de Castrovou — a potom v jeho životě dojde k nečekanému a nebezpečnému zvratu.

.....

Joono připravuje na stolek v návštěvní místnosti šálky na kávu a dezertní talířky, urovná pokrčený ubrousek a v kuchyňce zapne překapávač na kávu.

Když za dveřmi zaslechne zachrastění klíčů, vstane ze židle a uvědomí si, že se mu srdce rozbušilo rychleji.

Valeria má na sobě námořnický modrou halenku s bílými puntíky a černé džíny. Tmavohnědé vlasy, které má sepnuté, se jí stácejí do jemných kudrn.

Vstoupí, zastaví se před ním a zvedne oči.

Dveře se zavřou a ozve se cvaknutí zámku.

Dlouho se jenom dívají jeden na druhého, než zašeptají „ahoj“.

„Ještě pořád mám zvláštní pocit pokaždé, když tě vidím,“ řekne Valeria s potlačovanou rozpačitostí v hlase.

Dívá se na Joonu lesklýma očima, přelétne ho pohledem od pantoflí s logem věznice přes široké kalhoty s vytahanými koleny až k šedomodrému tričku s pískově žlutými rukávy.

„Nemůžu ti toho moc nabídnout,“ řekne Joon. „Jenom pár sušenek a kávu.“

„Sušenky,“ přikývne Valeria, a než se posadí ke stolu, trochu si povytáhne nohavice.

„Docela ujdou,“ řekne Joon a usměje se, až se mu ve tváři objeví dolíčky.

„Jak může být někdo tak krásný?“

„To je jen tím oblečením,“ zavtipkuje Joon.

„To určitě,“ rozesměje se Valeria.

„Díky za dopis, přišel mi včera,“ řekne Joon a posadí se na druhou židli.

„Promiň, asi jsem se trochu nechala unést,“ zamumlá žena a začervená se.

Joonovi zacukají koutky a Valeria se sklopenýma očima se široce usměje. Potom k němu znovu vzhledne.

„Škoda že ti zamítli tu propustku...“ řekne Valeria a zadržuje další úsměv, až se jí nakrčí brada.

„Za tři měsíce to zkusím znovu... a jinak budu požadovat speciální propustku, na kterou mám při tak dlouhém trestu nárok,“ vysvětlí jí Joon.

„To bude dobré,“ přikývne Valeria a zašátrá přes stůl po jeho ruce.

„Včera jsem mluvil s Lumi,“ pokračuje Joon. „Právě čte *Zločin a trest* ve francouzštině... Bylo to milé, jen tak jsme si povídali o knížkách a já na tu chvíli, než jsem zavěsil, úplně zapomněl, že jsem tady.“

„Vůbec si nevzpomínám, že bys toho kdy dřív tolik namluvil.“

„No, když to rozložíš do dvou týdnů, je to sotva pár slov za hodinu.“

Valerii spadne do tváře pramen vlasů a ona jej pohybem hlavy odhodí. Její pleť má světle měděnou barvu a v koutcích

očí se jí rýsují hluboké vrásky od smíchu. Tenká pleť pod očima se zdá být šedá a za krátkými nehty má trochu hlíny.

„Dřív se dalo objednat něco z cukrárny,“ řekne Joona a nalije kávu.

„Stejně si musím začít hlídat figuru, než tě propustí,“ odpoví Valeria a přiloží si ruku na břicho.

„Jsi krásnější než kdy dřív,“ řekne Joona.

„Tak tos mě měl vidět včera,“ rozesměje se a sevře v prstech přívěsek se sedmikráskou, který má na řetízku okolo krku. „Byla jsem na plovárně v Saltsjöbadenu, lezla jsem tam v dešti po čtyřech a připravovala záhony.“

„Tam jsou japonské třešně, že jo?“

„Vybrala jsem druh s bílými kvítky, tisíce bílých kvítků, je to úplně neskutečné... V květnu to tam vypadá, jako by se přehnal sněhová bouře.“

Joona se dívá na hrnky a světlemodré ubrousky. Na stůl dopadá v širokých pruzích světlo zvenčí.

„Jak ti vlastně jde studium?“ zeptá se Valeria.

„Je to napínavé.“

„Není to zvláštní, pustit se do úplně nového oboru?“ zeptá se a přeloží ubrousek.

„Příjemně zvláštní.“

„A jsi si opravdu jistý, že se nechceš vrátit k policii?“

Joona přikývne a podívá se z okna. Mezi vodorovnými mřížemi je vidět špinavé sklo. Když se opře, opěradlo židle zavrže. Na chvíli se ztratí ve vzpomínkách na poslední zimu v Nattavaare.

„Na co myslíš?“ zeptá se ho Valeria vážně.

„Na nic,“ odpoví Joona tiše.

„Myslíš na Summu,“ řekne Valeria prostě.

„Ne.“

„Když jsem řekla to o sněhové bouři.“

Joona se jí podívá do jantarových očí a přikývne. Valeria má podivuhodnou schopnost číst mu myšlenky.

„Neexistuje nic tak tichého jako sníh, když se zklidní vítr,“
řekne. „Vždyť víš... seděli jsme s Lumi u ní, drželi ji za ruce...“

Joona si vybaví zvláštní klid, který se okolo jeho ženy rozhostil těsně předtím, než zemřela, a absolutní ticho, které následovalo.

Valeria se nakloní nad stůl a mlčky položí Joonovi dlaň na tvář. Tenkou látkou halenky prosvítá tetování, které má na pravém rameni.

„Zvládneme to, že jo?“ řekne tiše.

„Zvládneme,“ přikývne Joona.

„Nezlomíš mi srdce Joono?“

„Ne.“

Joona dosud cítí niternou radost po Valeriině návštěvě. Jako by s sebou při každém příchodu přinesla kousek života.

V cele nezbyvá téměř ani kousek místa, ale když se postaví mezi psací stůl a umyvadlo, může jakžtakž boxovat naprázdno a pilovat vojenské bojové techniky. Pohybuje se pomalu a systematicky a vybavuje si přitom nekonečné roviny v Nizozemí, kde absolvoval výcvik.

Joona netuší, jak dlouho už trénuje, ale když se ozve cvaknutí zámku a dveře cely se otevřou, nebe je natolik temné, že žlutá zeď za zamřížovaným oknem už není vidět.

Ve dveřích stojí dva dozorcí, které ještě nikdy neviděl, a napatě ho sledují.

Joona si pomyslí, že asi půjde o nějakou návštěvu, že se něco stalo, možná se někdo pokusil o útěk a vypadá to, jako by s tím on měl něco společného.

„Setkáte se se svým advokátem.“

„Proč?“ zeptá se Joona.

Dozorci mu beze slova nasadí pouta a vyvede ho z cely.

„O žádnou schůzku jsem nežádal,“ řekne Joona.

Společně sejdou ze schodů a pokračují dlouhou chodbou. Na koloběžce kolem nich tiše projede jiný dozorce a zmizí v dálce.

Joona uvažuje nad tím, jestli nepřišli na to, že Valeria při návštěvách používá legitimaci své sestry. Sama už kdysi seděla ve vězení, a tak by ji k němu nepustili. Proto vymysleli toto řešení.

Obrazy na okolních stěnách se liší barvami i stylem. Na okrajích světelných kuželů lamp se ukazuje hrubý povrch betonu.

Dozorcí Joonu provedou bezpečnostními dveřmi a mřížemi. Několikrát musejí předložit dokumenty, které transport povolují. Zámek zabzučí a muži pokračují do hlubších

prostor jednoho z oddělení, které Joonu vůbec nezná. Až vzhledu v chodbě stojí dva muži a střeží dveře do místnosti.

Joonu v nich okamžitě pozná osobní strážce od bezpečnostní policie. Otevrou dveře, aniž se mu podívají do očí.

Tmavá místnost je zcela prázdná až na dvě plastové židle. Na jedné z nich už kdosi sedí.

Joonu se zastaví uprostřed místnosti.

Světlo od stropu neozařuje mužovu tvář, zřetelně jsou vidět jenom puky na kalhotách a černé polobotky, na špičkách trochu zašpiněné od bláta.

V pravé ruce se mu cosi zaleskne.

Když se za Joonou zavřou dveře, muž vstane, vstoupí do světla lampy a zastrčí si brýle do náprsní kapsy.

Teprve tehdy Joonu spatří jeho tvář.

Je to švédský premiér.

Oční důlky vypadají jen jako temné kruhy a stín ostrého nosu mu leží nad ústy jako stopa štětce namočeného v černé tuši.

„K této schůzce nikdy nedošlo,“ pronese premiér svým charakteristickým chraplavým hlasem. „Já jsem se nesetkal s vámi a vy jste se nesetkal se mnou. Kdyby se cokoli stalo, budete tvrdit, že jste měl schůzku se svým advokátem.“

„Váš řidič nekouří,“ řekne Joonu.

„Ne,“ odpoví premiér zaraženě. Pravou rukou si mimoděk upraví uzel na kravatě a potom pokračuje.

„Dnes v noci byl ve své vile zavražděn ministr zahraničí. Veřejnost bude informována, že zemřel po krátké nemoci, ale ve skutečnosti šlo o teroristický čin.“

Skobovitý nos se premiérovi leskne potem a pod očima má tmavé kruhy. Když přitáhne Joonovi druhou židli, bezpečnostní náramek pro signalizaci stavu nouze mu sklouzne k hřbetu ruky.

„Joono Linno,“ řekne, „přednesu vám teď velice zvláštní návrh, nabídku, která platí jenom teď a tady.“

„Poslouchám.“

„Z hallské věznice převezou sem do Kumly jednoho trestance, který bude umístěn na vaše oddělení. Jmenuje se Salím Ratjen, byl odsouzen za obchodování s narkotiky, protože obvinění z vraždy byl zproštěn pro nedostatek důkazů... Podle všeho má centrální úlohu... možná je dokonce vůdcem teroristů, kteří ministra zavraždili.“

„Máte zprávu?“

„Samozřejmě,“ odpoví premiér a podá Joonovi tenké desky.

Joona se posadí na plastovou židli a spoutanýma rukama od něho desky převezme. Když přeneše váhu dozadu, opět radlo zapraská. Při čtení si všimne, že premiér každou chvíli pohlédne na svůj mobilní telefon.

Joona prochází zprávu z ohledání místa činu, výsledky laboratorních testů a zápis výslechu svědkyně, která slyšela pachatele říct, že Ratjen otevřel dveře pekla. Zprávu uzavírá tabulka s přepisem vyjádření šejcha Ajjáda al-Džáhize a jeho výzvy k vyhledání vůdců západního světa a rozstřílení jejich obličejů.

„Spousta toho chybí,“ řekne Joona a vrátí desky premiérovi.

„Toto je jenom první zpráva s výsledky testů a...“

„Spousta toho chybí záměrně,“ přeruší ho Joona.

„O tom já nic nevím,“ řekne premiér a zastrčí telefon do vnitřní kapsy.

„Je obětí víc?“

„Ne.“

„Dá se z něčeho usuzovat, že bylo atentátů naplánováno víc?“

„Myslím, že ne.“

„A proč právě ministr zahraničí?“ zeptá se Joona.

„Podporoval evropskou spolupráci v boji proti teroristům.“

„Co jeho smrtí získali?“

„Jedná se o zcela konkrétní útok proti vlastnímu srdci demokracie,“ odpoví premiér. „A já chci hlavy těch teroristů vidět na mém stole, jestli mi prominete ten výraz... Jde o spravedlnost, jde o to si na ně došlápnout... Nemůžeme a nesmíme

se nechat zastrašit... Proto jsem přišel, abych se vás zeptal, jestli jste ochoten tady ve vězení infiltrovat Salíma Ratjena a jeho organizaci.“

„Rozumím tomu a děkuju vám za důvěru. Ale musíte pochopit, že se mi tady podařilo vytvořit fungující podmínky k životu, což nebylo snadné — všichni vědí, že jsem bývalý policista —, ale časem se naučili, že mi mužou věřit.“

„Hovoříme o bezpečnosti celé země.“

„Už nejsem policista.“

„Bezpečnostní policie zařídila, že když to uděláte, změní vám zbytek trestu na podmíněčné propuštění.“

„Nemám zájem.“

„Myslela si, že to řeknete,“ řekne premiér.

„Saga Bauerová?“

„Říkala, že na nabídku od bezpečnostní policie byste nekývl... proto jsem přišel já osobně.“

„Kdybych nevěděl, že přede mnou tajíte rozhodující skutečnosti, možná bych o tom uvažoval.“

„Co bychom skrývali? Bezpečnostní policie má za to, že byste jim mohl pomoci zmapovat Ratjenovy kontakty venku.“

„Mrzí mě, že jste kvůli mně zbytečně vážil cestu,“ odpoví Joona, vstane a vykročí ke dveřím.

„Můžu vám zajistit prominutí zbytku trestu,“ pronese premiér za jeho zády.

„K tomu je potřeba rozhodnutí vlády,“ namítne Joona a otočí se.

„Já jsem premiér.“

„Ale dokud si nebudu jistý, že dostanu veškeré dostupné informace, nemůžu vaši nabídku přijmout,“ zopakuje Joona.

„Jak můžete tvrdit, že víte to, co nevíte?“ zeptá se premiér rozčileně.

„Vím, že teď sedíte tady, ačkoli jste měl být v Bruselu na zasedání Evropské rady,“ řekne Joona. „Četl jsem, že jste před osmi lety přestal kouřit, ale vzhledem k tomu, jak je cítit vaše oblečení a jak máte zablácené boty, tak jste nejspíš zase začal.“

„Zablácené boty?“

„Jste ohleduplný člověk, a protože váš řidič nekouří, stál jste s cigaretou venku.“

„Ale...“

„Viděl jsem, že jste se dvanáctkrát podíval na mobil, ale neodpověděl jste na žádnou zprávu... Proto vím, že něco musí chybět. Ve zprávě, kterou jsem četl, nic nenaznačuje, že by ta záležitost spěchala.“

Premiér poprvé vypadá, že neví, co by měl říct. Promne si rukou bradu a patrně zvažuje, co dál.

„Zdá se, že mají v plánu několik dalších vražd.“

„Několik?“ opakuje Joon.

„Vyškrtli to ze zprávy, ale zřejmě jde zatím o tři... a k další má pravděpodobně dojít už ve středu... Proto ten spěch.“

„Proti jakým osobám by měly atentáty směřovat?“

„To nevíme, nemáme nejmenší tušení, ale podle informací, které máme, jde o dokonale naplánovanou popravu.“

„Politici?“

„Nejspíš.“

„A jedním z nich můžete být i vy?“ zeptá se Joon.

„O to nejde, může to být kdokoli,“ odpoví premiér rychle. „Ale protože jsem pochopil, že jste naše nejlepší alternativa, chci slyšet, že nabídku přijímáte... A pokud skutečně dokážete získat informace, které povedou k zastavení těch teroristů, zařídím, abyste získal svůj život zpátky.“

„To nemůžete.“

„Poslouchejte, musíte to udělat,“ řekne premiér hlasem, který Joonovi prozradí, že má doopravdy strach.

„Když přimějete bezpečnostní policii, aby se mnou doopravdy spolupracovala... pak vám slibuju, že viníky najdu.“

„Ale musí to být do středy, to jste určitě pochopil... protože ten den zabijou dalšího člověka,“ zašeptá premiér.

V chabém světle zářivky neklidně přechází po velkém nákladním kontejneru Lovce králíků. Zvuk jeho kroků na kovové podlaze se nese vzhůru po stěnách.

Zastaví se před několika potrhanými krabicemi a u velkého kanystru s benzinem, přitiskne si prsty levé ruky k levému spánku a pokusí se zklidnit dech.

Podívá se na mobilní telefon.

Žádné zprávy, nic.

Když se vrací ke svému vybavení, šlápne na zalaminovanou mapu Djursholmu, která leží na podlaze.

Na poškrábaném psacím stole má nakupené staré i nové pistole, nože a rozmontované zbraně. Některé jsou špinavé a odřené, jiné jsou ještě v původním balení.

V jedné změti tu leží zrezivělé nářadí a staré zavařovací sklenice s peřím a hřebíky, náhradní zásobníky, role pytlů na odpadky, stříbrné lepicí pásy, barevné stuhy, sekery a nůž značky Emerson se širokou čepelí, zbroušenou do tvaru špičky oštěpu.

U stěny stojí krabice s různými druhy nábojů. Na třech z nich leží fotografie se třemi osobami.

Mnoho krabic je ještě neotevřených, ale jedna z beden s náboji ráže 5.56 × 45 milimetrů má ulomený zámek a na jiné jsou zřetelné krvavé otisky prstů.

Lovec králíků vloží do pomuchlané igelitové tašky krabičku s devítimilimetrovými náboji do pistole, otočí sekeru s krátkým topůrkem, odloží ji a nechá tašku se zvonivým zvukem dopadnout na podlahu.

Natáhne ruku, uchopí jeden z malých snímků a postaví je na vodorovnou kovovou lištu na vnitřní stěně kontejneru. Fotografie však okamžitě spadne.

Opatrně ji zase postaví a s úsměvem pohlédne na obličej: spokojená ústa, střapaté vlasy a prosvícené ucho. Nakloní se

dopředu, podívá se do mužových očí a pomyslí si, že mu usekne nohy a bude sledovat, jak se jako hlemýžď plazí ve vlastní krvi.

A bude pozorovat synovu marnou snahu ovázat otcí nohy, zachránit mu život, možná ho nechá i zaškrtit rány, aby zmírnil krvácení, a pak mu rozpárá břicho.

Fotografie znovu spadne a sklouzne mezi zbraně.

Lovec králíků vykřikne a převrhne celý psací stůl. Pistole, nože i náboje se s řinčením sesypou na zem.

Zavařovací sklenice se roztrhne a po podlaze se rozsypou náhradní díly a střepy.

Lovec králíků se s funěním opře o stěnu a najednou si vzpomene na starý průmyslový pozemek mezi dálnicí a čističkou. Ofsetová tiskárna a skladiště vyhořely a v oblasti pod starou zahrádkářskou kolonií tam žije spousta králíků.

Když tam poprvé nastražil past, v okách se zachytilo deset malých králíčků. Byli vyčerpaní, ale když je stahoval, všichni ještě žili.

Teď je zase klidný a soustředěný, ví, že se nesmí nechat ovládnout zlostí, nesmí ukazovat svoji zlou tvář, ani když je sám.

Nastal čas vyrazit.

Olízne si rty, zvedne ze země nůž a dvě pistole, Springfield Operator a špinavý Glock 19, a do igelitové tašky přidá ještě jednu krabičku nábojů a čtyři náhradní zásobníky.

Lovec králíků vytáhne z autobaterie kabel zářivky a vyjde ven do chladného nočního vzduchu. Zavře dveře kontejneru, zaklapne petlici a zamkne visací zámek. Potom dojde vysokým plevellem k autu. Když otevře kufr, do vzduchu se vznese stovky much. Tašku se zbraněmi hodí vedle pytle s tlejícím masem, přibouchne dveře a obrátí se k lesu.

Zahledí se mezi vysoké kmeny, vzpomene si na obličej na malé fotografii a snaží se vyhnat z hlavy říkanku.

V sále Armády spásy v Östermalmské ulici číslo 69 se koná oběd pro uzavřenou společnost. Dvanáct osob si srazilo tři stoly k sobě a teď sedí tak blízko u sebe, že ve svých obličejích vzájemně vidí únavu a smutek. Na nábytek ze světlého dřeva a na gobelín s rybařícími učedníky dopadá světlo zvenku.

V jednom čele sedí Rex Müller v saku ušitém na míru a v černých kožených kalhotách. Je mu dvaapadesát, ale nazdory vráskám na čele a kruhům pod očima vypadá dobře.

Když odloží šálek s kávou na stůl a rukou si prohrábne vlasy, všichni ostatní ho pozorují.

„Já se jmenuju Rex a obvykle jenom tiše sedím a poslouchám,“ začne a potom se smutně usměje. „Vlastně ani nevím, co byste ode mě chtěli slyšet.“

„Pověz, proč jsi tady,“ řekne žena se smutnými vráskami okolo úst.

„Docela dobře vařím,“ pokračuje Rex a odkašle si. „V mé branži mám pořád kolem sebe víno, pivo, pálenky, likéry a tak dále... Nejsem alkoholik. Možná trochu moc piju a někdy pak dělám hlouposti, i když se nikdy nedá věřit všemu, co píšou v bulváru.“

Odmklí se a s úsměvem se rozhlédne po ostatních. Všichni však jenom čekají, jak bude pokračovat.

„Důvodem, proč jsem tady, je to, že si to přeje můj zaměstnavatel, aby mě nechal pokračovat v práci... a já mám svou práci rád.“

Rex doufal, že se začnou smát, ale ostatní ho jenom tiše pozorují.

„Mám velkého syna, letos maturuje... A jednou z věcí, kterých bych ve svém životě asi měl litovat, je, že jsem nebyl dobrý otec, vlastně jsem nebyl otec vůbec, sice jsem s ním slavil narozeniny a tak, ale... vlastně jsem děti ani mít nechtěl, nebyl jsem na to zralý...“

Hlas se mu zlomí v půli věty a Rex si s údivem uvědomí, že se mu do očí derou slzy.

„Dobře, jsem idiot, to už jste asi pochopili,“ řekne tiše a zhluboka se nadechne. „Takhle to je... Moje bývalá manželka, ona je skvělá, moc chlapů tak asi o svých bývalkách nemluví, ale Veronica je prostě úžasná... A teď ji Unicef vybral, aby rozjela velký projekt bezplatné péče v Sieře Leone, ale ona to jako vždycky chtěla odmítnout.“

Rex se na ostatní usměje.

„V tom, co dělá, je moc dobrá... A tak jsem jí řekl, že se snažím nepít a že Sammy může těch pár týdnů bydlet u mě... A díky tomu, že chodím na vaše schůzky, uvěřila, že jsem teď vážně zodpovědnější, a chystá se poprvé odletět do Freetownu.“

Znovu si zajede rukou do vlasů a nakloní se dopředu.

„Sammy to měl složitý, je to určitě moje chyba, nevím, žije úplně jiný život než já... A já si nenamlouvám, že můžu náš vztah napravit, ale opravdu se těším, že budu mít příležitost ho trochu líp poznat.“

„Díky, že ses o to s námi podělil,“ řekne jedna žena tlumeně.

.....

Rex Müller už dva roky vaří v populárním ranním pořadu na programu TV4, získal stříbro v soutěži Bocuse d'Or, spolupracoval s Magnusem Nilssonem z vyhlášené restaurace Fäviken Magasinet, vydal tři kuchařky a vloni na podzim podepsal fantastickou smlouvu s Grupp F12 a stal se šéfkuchařem v jejich restauraci Smak.

Po třech hodinách v nové restauraci přenechá podnik své zástupkyni Elize, oblékne si modrou košili a oblek, přejede na slavnostní otevření nového hotelu na náměstí Hötorget, nechá se vyfotit společně s hudebním producentem Avicii a nakonec se nechá odvézt taxíkem na ostrov Dalarö, kde se sejde se svým nejbližším spolupracovníkem.

Davidu Jordanu Andersenovi, kterému všichni říkají Dýdžej, je třiatřicet let a rozjel produkční společnost zaměřenou na obsahový marketing, která koupila televizní práva na Rexův kuchařský pořad. Během tří let dosáhl toho, že se Rex z jednoho z předních švédských kuchařů stal opravdovou celebritou.

Za tu dobu se sprátelili a stýkají se často i v soukromí.

Rex právě vystoupil z taxíku před restaurací Strand v hotelu Dalarö, potřásl si s Dýdžejem rukou a posadil se naproti němu.

„Myslel jsem, že přijde i Lyra,“ řekne Rex.

„Má dnes setkání s přáteli s vysoké.“

Dýdžej se svýma světlemodrýma očima, blondatými vlasy a zastřiženým plnovousem vypadá jako moderní viking.

„Nepřipadal jsem Lyře minule nepříjemný?“ zeptá se Rex s nakrčeným čelem.

„Tys minule *byl* nepříjemný,“ řekne Dýdžej upřímně. „Člověk přece nemusí přednést kuchařskou přednášku pokaždé, když jde do restaurace.“

„Mělo to být vtipné.“

Servírka jim přinese předkrmy, na chvílku zaváhá a potom Rexe se zarudlými tvářemi požádá, aby napsal místnímu týmu kuchařů vzkaz.

„Záleží, jak mi bude chutnat,“ odpoví Rex a zvážní. „Nesnáším, když citronová omáčka chutná jako bonbony.“

Servírka zůstane s nervózním úsměvem stát u stolu a sleduje, jak Rex uchopí příbor a ukrojí si malý kousek grilovaného chřestu.

„Klid,“ usměje se na ni Dýdžej a pohladí si blondaté vousy.

Rex smočí sousto chřestu v citronové omáčce, nasaje nosem vůni, vloží si pokrm do úst a soustředěně jej rozžvýká. Potom vytáhne tužku a na zadní stranu jídelního lístku napíše: *Gratuluji mistrům kuchařům z restaurace Strand hotelu Dalarö, srdečně zdraví Rex.*

Servírka poděkuje a s neovladatelným úsměvem ve tváři pospíchá zpátky do kuchyně.

„Opravdu je to tak dobré?“ zeptá se Dýdžej.